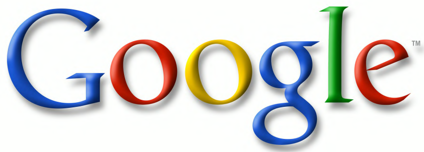
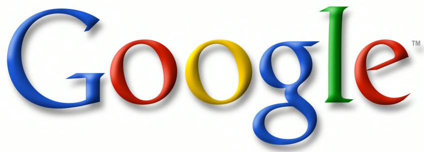
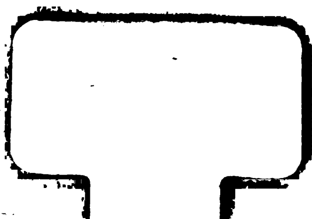

UC-NRLF
$B 137 068

HELGE RODE

MORBUS TELLERMANN

ET STORSTADSDRAMA
I FEM AKTER

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
KØBENHAVN OG KRISTIANIA
1907

Tidligere udkom:

Styrke. En Fortælling.
Hvide Blomster. Digte.
Kongesønner. Drama i fire Akter.
Digte.
Sommereventyr. Skuespil i tre Akter.
Dansen gaar. Drama i fem Akter.
Lamia. Dramatisk Digt.
Den Rejsende.
Kampene i Stefan Borgs Hjem. Drama i fire Akter.
Solsagn. Drama i tre Akter.
Komedier I: Mads Bondegaards Glorie.
Komedier II: Amor Balles Æventyr. Bartholins Glædesdag. Døden paa Natcafé.

MORBUS TELLERMANN

HELGE RODE

MORBUS TELLERMANN

ET STORSTADSDRAMA I FEM AKTER

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
KØBENHAVN OG KRISTIANIA
1907

FR. BAGGES KGL. HOF-BOGTRYKKERI
KØBENHAVN

PERSONERNE

PROFESSOR TELLERMANN.
HELENE TELLERMANN.
THERESE. Deres lille Datter.
DOKTOR SCHOLL.
GAMLE SCHOLL.
WILLIS. Redaktør.
HERMANN. Paa Redaktionskontoret.
DR. PRICE. Journalist.
GREGOR. Direktør.
En afdanket Reporter, kaldet „SPIONEN“.
PROFESSOR SOREL.
PROFESSOR TRIER.
PROFESSOR LENS.
DR. BERR.
En Sygeplejerske.
MATHILDE.
AUGUST.
En Portner.
} Hos Tellermann.

FØRSTE AKT

Et rummeligt og elegant Ventværelse paa Bladet „Tiden"s Kontor. En Dør tilvenstre og to tilhøjre, et stort Vindue i Baggrunden. Et Bord med Aviser midt paa Gulvet. Stole og Sofaer langs Væggene, paa hvilke forskellige store kunstneriske Reklameplakater for „Tiden" er ophængt i Rammer. „Gamle Scholl" og „Spionen" sidder ligeoverfor hinanden i hver sin Sofa i Forgrunden. En ældre og en yngre Herre sidder paa hver sin Side af Vinduet i Baggrunden og stirrer frem for sig.

GAMLE SCHOLL

(krumrygget med graat krøllet Haar nedover Frakkekraven, et rødligt Ansigt, graat Skæg, slidte, sorte Klæder sukker dybt og siger frem for sig selv)

Det varer længe.

SPIONEN

(med et udhungret, skægløst, rødt Ansigt, ussel klædt, taler lidt apoplektisk stødvis med stor fremstaaende Mund)

Man maa være taalmodig — Gud fri mig.

(Gregor en stor, svær Mand gaar med tunge Skridt uden at se nogen fra forreste til bageste Dør paa højre Væg. Spionen og derpaa de andre rejser sig og bukker. Staar op mens han er der.)

GREGOR

(taler ind ad Døren)

Hermann — Bladet maa vente en halv

Time endnu — De skal smide Paven ud og lade staa aabent til noget, som kommer (vender tilbage).

SPIONEN
(har sat sig)

Saa kan vi komme til at vente længe.

SCHOLL

Hm ja.

SPIONEN

Siden Redaktøren ikke vil vise sig.

(De to Herrer i Baggrunden mumler nogle Ord til hinanden og gaar ud tilvenstre.)

SPIONEN

Ved De, hvem han var, han den store, tykke — som talte til Hermann?
Det var Direktøren.

SCHOLL

Hm saa.

SPIONEN

Det var selve Gregor! — Det er ham — ham som ejer hele Stasen! Der er Millioner — Gud fri mig!
De kommer maaske med en Nyhed?

SCHOLL

Jeg nej. Nej jeg kommer Hm — med et Dementi. Der var noget, jeg vilde dementere. — Dementere.

SPIONEN

Naa. Haha. Saa staar man da ikke hinanden i Vejen.

(Tavshed).

SPIONEN
(lænet forover)

Jeg ved, hvad der foregaar paa Kontoret. De har Møde — Store Ting Gud fri mig. De skal se.

SCHOLL

Hm, store Ting?

SPIONEN

De bringer vel ikke Nyheder til „Solen"?

SCHOLL

Jeg nej. — Nej nej. Har aldrig sat mine Ben paa „Solen"s Kontor i det sidste Halvaar.

SPIONEN
(strækker sig langt frem)

De afgør hvem der skal have den store Præmie.

SCHOLL

Præmie? — Det troede jeg var imorgen.

SPIONEN
(nikker selvtilfreds)

Det skal komme overraskende.

SCHOLL

Hm.

SPIONEN

Saa kan man maaske snappe noget op, naar de gaar.

SCHOLL

Tellermann faar Præmien.

SPIONEN

Ja Gud ved. (Lidt efter) Med Forlov, er det ikke Dem, som altid støver alene omkring paa Gaderne og mumler Vers ud i Luften?

SCHOLL
(forvirret)

Muligvis — af og til.

SPIONEN

Dem er der sgu mange, der faar sig et billigt Grin over. Haha — Naa det er ikke noget at bryde sig om. De griner ogsaa af mig. Gud fri mig.

SCHOLL

Mit Navn er Scholl. M. Scholl.

SPIONEN
(bukker let)

Navnet er uvæsentligt — aldeles uvæsentligt — Gud fri mig.

SCHOLL

M. Scholl. — Naa nej — De kender det maaske ikke — yngre Mand.

(Tavshed)

SPIONEN

Naar man blot kommer en sjelden Gang, er Redaktøren meget skikkelig for en Nyhed.

SCHOLL
(sky)

Hm ja.

SPIONEN

For de har den jo altid i Forvejen. — De unge har Satans lange Ben. (sukker) Han er en skikkelig Mand mod Smaafolk.

SCHOLL
(sky)

Meget høflig og behagelig mod Alle.

SPIONEN

Særlig mod en gammel Kammerat som mig. — (Efter et lille Ophold) Det takker Fanden ham for. Haha.

SCHOLL

Hvad ja. Hæhæhæ.

SPIONEN
(flytter hen med en Stol tæt ved SCHOLL)

Skal jeg sige Dem, hvad han er.

SCHOLL

Hvad han er?

SPIONEN

Han er den værste Slyngel, som gaar paa Guds grønne Jord. Det kan bevises.

SCHOLL

Hm. Undrer mig ikke.

SPIONEN

Jeg kender ham. Han — han begyndte som rød Socialist — og vi var Kammerater — Glade Fyre — Gud fri mig. — Siden — siden har han hørt til alle andre Partier og nu er han „Regeringens Kammerpige". Skrev de i „Solen" (hoster voldsomt) Skrev de i „Solen". — Han har haft Albuer! Naa Gud fri mig (gør en Bevægelse med sine sølle, tynde Arme) og Jernsaaler under Skoene (med Hænderne oppe mod SCHOLL's Ansigt) Vil De høre min Mening, saa skulde han siddet paa Tugthuset for sine Machinationer i 98.

SCHOLL

Hm. Tror det gerne.

(Ophold).

SPIONEN

Det varer Satans længe. Men det nytter sgudde at slaa i Bordet for en, som os — Gud fri mig.

SCHOLL

(krænket, ser ondt paa ham)

Har De heller aldrig hørt den af mig. „Den Dag du gav mig din Mund, ja din Mund — var Verden saa ung og straalende sund — som om den var skabt i den samme Stund." Der er Melodi til den (synger sagte) „Den Dag du gav mig din Mund" —

SPIONEN

De maa sgu ikke synge her!

SCHOLL
(saaret)
Jeg nynner bare.

SPIONEN
Hvis en af os gør en lille Forretning, saa kan vi jo mødes nede paa Hjørnet. Saa kan vi sludre der.

SCHOLL
(ivrig)
Ja — ja. Lad os det. (sukker dybt)

SPIONEN
(spytter)
Direktøren — Gregor, som var her før — det er en af samme Slags.

SCHOLL
(atter interesseret)
Hvad — Slags?

SPIONEN
En Bandit af første Skuffe.

SCHOLL
Hm. Bandit? Tror det gerne.

SPIONEN
Ja det kan De rolig tro.

SCHOLL
Jeg tror det jo ogsaa.

SPIONEN
Det — Det er en Mand af Jern. Han bringer det vidt. Han — han begyndte som Aagerkarl i Provinsen.

SCHOLL

Aagerkarl. Hm. Undrer mig ikke.

SPIONEN

(skotter til Døren. Springer halvt op og sætter sig igen)

Han — han myrdede sin første Kone, før han rejste til Amerika.

SCHOLL

Sin Kone? Myrdede? Hvorfor ikke — Tror det gerne.

SPIONEN

For at faa Pengene sgu. Og nu udsætter han Præmie, som Menneskehedens Velgører. Gud fri mig.

SCHOLL

Hæhæhæ.

SPIONEN

Mod Kvægpest eller Tuberkulose. Hahaha. 100000! Tre Aar i Træk! Det er Penge! — Det har man ikke set Mage til før.

SCHOLL

Hm ja Penge — det er Penge, mange Penge.

SPIONEN

Det — det skal pynte i Knaphullet.

SCHOLL

(ser tomt frem for sig)

Ja — ja — Knaphullet.

SPIONEN

Det varer Satans længe. De kan nok ikke blive enige om, hvem som skal have dem.

SCHOLL

Tellermann faar dem.

SPIONEN

Ja Fanden ved. Nogle siger Zernikow.

SCHOLL

At de skal dele. — Nej ikke Tale om det. Professor Sorel vil, at Tellermann skal have det Hele. Tellermann faar det. Han er en genial Mand. Kender ham personligt. Han er en god Mand ogsaa.

SPIONEN

Ja det siger man jo. Fanden sku' tro det.

SCHOLL

Jeg tror ganske paa Tellermann. Han opgav sit Professorat i Udlandet, forat komme hjem. Han har ofret en Formue. Den Mand er der vist megen Uret, da han ikke blev Professor her. Men hans Elev Trier blev det.

SPIONEN

Hm ja. Kender ham ikke. Alt for stor for mig. Gud fri mig. — Professor Lens holder paa Zernikow har jeg hørt. Han hader Tel-

lermann. Det er en smart Mand sgu, Lens! Tellermann har ikke gjort Visitter.

SCHOLL

Professor Lens. Professor Lens. Visvas. Alle, som har Forstand paa det, ved, at det var Tellermann, som fandt Midlet mod Kvægpesten. Zernikow har bare ført hans Idé videre.

SPIONEN

Zernikow er sgu da den mest berømte!

SCHOLL

Mellem de Ukyndige. — Tellermann siger jeg. —

SPIONEN

Hm ja. Kender ham ikke. Men der stod noget i Bladet imorges om denne her ny Epidemi. Hvad hedder den —?

SCHOLL

Morbus Mac Neil.

SPIONEN

Der stod, at Undersøgelserne blev foretaget af den egentlige Leder af Tellermanns Laboratorium — Hvad hed han?

SCHOLL

Scholl.

SPIONEN

Naaja. Scholl.

SCHOLL

Min Brorsøn.

SPIONEN

Brorsøn. Gud fri mig.

SCHOLL

Det er det, jeg skal dementere. Tellermann er selv den egentlige Leder.

SPIONEN

Naaja — den er jo god. Han skal til at være berømt nu — Deres Brorsøn. —

SCHOLL

Berømt — Naaja — Hvis jeg selv var død, saa skulde De se — jeg er en af dem, som man graver op igen og sætter et Monument over.

SPIONEN

Ja haha — Saadan gaar det — ja jeg har nu aldrig aspireret til Udødeligheden. Gud fri mig.

SCHOLL

Naa ikke — Nej.

SPIONEN

De kan tro, han har sin Mening med det — Redaktøren.

SCHOLL

Hvad for en Mening?

SPIONEN

Tellermann — han skal dukkes. Han har ikke gjort Visit. Han faar ikke Præmien. Zernikow faar den.

SCHOLL

Tellermann og Redaktøren er gamle Venner. Han har lovet ham den.

SPIONEN

Tror De paa Venner! Gud fri mig. Skal jeg sige Dem, hvad Redaktøren er som Ven. Han er den værste Bandit, som gaar i to Sko. Det kan bevises.

SCHOLL

Daarlig Ven ogsaa? Tror det gerne.

SPIONEN

Men en fejg Hund er han Ansigt til Ansigt!

SCHOLL

Fejg Hund — fejg Hund, det er de alle!

(Døren tilhøjre i Forgrunden aabnes halvt af en Arm, som kommer tilsyne og lukker den igen. SCHOLL og SPIONEN rejser sig skyndsomst og sætter sig atter.)

SPIONEN
(beklemt)

Nu er de nok færdige.

SCHOLL

Hm ja.

SPIONEN
(ser op i Luften)
Han er jo ellers en skikkelig Mand mod en gammel Kammerat — paa en Maade.

SCHOLL
Meget behagelig og høflig, mod alle.

(Døren gaar op. Professor SOREL, Professor LENS, Professor TRIER og Doktorene PRICE og BERR kommer. SPIONEN og SCHOLL rejser sig.)

DR. PRICE
(lille, tyk, munter)
Naa det var det! Leve Zernikow!

DR. BERR
(dæmpet, men vredt)
Jeg forstaar ikke, at Redaktøren og Direktøren blander sig i dette.

DR. PRICE
Det er jo deres Ret, naar vi ikke kan blive enige. Det er sgu da ogsaa Bladets Penge.

PROFESSOR TRIER
Professor Lens nægtede jo at underskrive, hvis Tellermann —

LENS
(skarp, glatraget)
Jeg kender slet ikke Herr Tellermann. Det er en underlig Mand, forekommer det mig.

PROFESSOR SOREL
(langt, hvidt Haar og Skæg, brød, rund, rosenrød, nærsynet)

Ja jeg gav Professor Tellermann det gode Raad, at søge Dem. Ja — Det maa jo blive hans egen Sag.

LENS

Jeg har hørt sige, at Professor Tellermann har angrebet den moderne Videnskab.

BERR

Hvis han har angrebet noget, har det været det sensationelle.

LENS

Ja jeg kender ikke Herr Tellermann. — Skulde den være til mig?

BERR

Paa ingen Maade Herr Professor.

PROFESSOR TRIER
(yngre, graableg. Til BERR)

Jeg vil da ikke haabe, at Tellermann tager sig nær af det.

BERR

Jo det kan De da sige Dem selv, at han gør, navnlig, at De Professor Trier, som skylder ham saa meget, forandrer Deres Mening fra den ene Dag til den anden.

TRIER

Saa det ved jeg da ikke.

Berr

De holdt paa Deling af Præmien.

Professor Sorel

Skulde vi ikke forlægge denne Strid.

Trier

Det er ikke mig der søger Strid.

Berr

Det var ikke min Mening at fornærme Professoren.

Trier

Det antog jeg heller ikke — Jeg skal skrive til Tellermann.

Dr. Price

Jeg kan sgu ikke forstaa, hvorfor De er saa vred, Berr. Zernikow er da en glimrende Dygtighed. Og han er da ganske anderledes populær — Navnet pynter mere paa Bladet.

Berr

Der staar jo ikke Spektakel om Tellermann. Hvis det er nødvendigt for Bladet.

Dr. Price

Jeg er forøvrigt ligeglad, hvem der faar Pengene.

Berr

Saa kunde De gerne holdt fast ved vor Aftale.

Dr. Price

Jeg har sgu da Lov til at ombestemme mig.

BERR

Det er dog virkelig et Nederlag for Videnskaben, at De lader Dem paavirke af Redaktør Willis.

DR. PRICE

Jeg kan nu ikke lide Tellermann.

BERR

Kender De ham?

PRICE

(med en Latter)

Nej, jeg har seet ham paa Gaden — Jeg kan ikke lide Folk med langt Skæg. Han ser saa væmmelig storsnudet ud!

BERR

Tellermann er ikke storsnudet. Han er stolt maaske — men han er beskeden og fordringsløs ogsaa, naar man kender ham.

SOREL

Der kan jo siges adskilligt til Fordel for Tellermann. Jeg personlig holdt paa ham. — Men Zernikow er jo ogsaa en dygtig Mand.

PRICE

Ja det ved Gud han er (leende) og skægløs og skaldet.

BERR

Det er frivolt, Doktor Price.

PRICE

Aa skidt!

SOREL

Skulde vi ikke forlægge denne Strid?

LENS

Det forekommer mig, at Doktor Berr —

PRICE

Ja! Doktor Berr —

BERR

Det var naturligvis ikke min Mening at fornærme Professoren — — Jeg mener blot Zernikow er bleven rig paa sin Kur — Tellermann har ikke tjent en Øre og arbejder under et Tryk af Næringssorger.

LENS

Kommer ikke Sagen ved.

BERR

Men det er ikke blot Pengene. Det er at nægte ham hans Ret! Hans soleklare Ret! Det er af uhyre Betydning for hans hele Stilling, at han anerkendes, som den egentlige Skaber —

PRICE

Folk har allerede glemt Tellermanns dyre Kur.

BERR

Saa meget mere Grund for os, som husker den, til ikke at svigte ham!

LENS

Det er et stort Spørgsmaal. Zernikow har

som sagt overfor mig benægtet, at han skylder Tellermann noget.

BERR

Zernikow er praktisk i sin Videnskab — men —

PRICE

(med en Latter)

Ja han er praktisk!

SOREL

Ganske vist — men det praktiske betyder ogsaa —

(Løber mod Bordet)

TRIER

Bordet, Herr Professor! — Havde Zernikow ikke faaet Præmien, saa havde Bladet ikke sat nogen Præmie ud for næste Aar. —

PRICE

Ja — det er i Videnskabens egen Interesse.

LENS

Altsaa Farvel, mine Herrer.

(Almindelig Farvel).

PRICE

(opdager SCHOLL og SPIONEN. Gør Tegn. Hvisker)

Der er Redaktørens to Gaardhunde!

SOREL

(styrer lige paa SPIONEN)

SPIONEN

Au — undskyld.

SOREL

Jeg troede det var Døren. Er det Dem kære Kollega.

SPIONEN

Nej — Gud fri mig.

SOREL

Naa ikke. (han ledes ud af TRIER)

(PRICE og BEER bagefter, venligt smilende)

SPIONEN

Hvad sagde jeg! Zernikow! — Nu stikker jeg af — Husk saa paa Hjørnet. Han — han den mindste — Trier — han er Hanrej —. Zernikow er hans Kones Elsker! — Han er bange for Zernikow! (vil gaa)

REDAKTØREN

(kommer i det samme med et Papir i Haanden. Han er høj, med et venligt Ansigt. Hvidt Overskæg; ellers ungdommelig. Siger i Forbigaaende til SPIONEN, som bukker dybt og forfjamsket).

Goddag, kære Spion! (Taler ind ad Døren bagest tilhøjre) Hermann værsgo. Det skal paa hurtigst mulig. Derpaa gaar Bladet ud. Sæt det paa Plakaterne. Lad Festbladet med Zernikows Billede gaa i Trykken. Denne Meddelelse her om den nye Præmie skal i Festbladet. Fede Typer øverst paa anden Side. (vendt mod SPIONEN) Ingen Tid idag Spion. Værsgo. (rækker ham et Pengestykke)

SPIONEN
(Bukker og takker. Takker og bukker. Ud).

REDAKTØREN
Scholl, kære Ven. Undskyld mig — Jeg har meget travlt.

SCHOLL
Undskyld — blot et Øjeblik — Det var særdeles vigtigt — hvis Redaktøren.

REDAKTØREN
Jeg synes for Resten, jeg har hørt, De var død, Scholl?

SCHOLL
Nej — Tak — Jeg har nok været paa Hospitalet. — Nej — desværre — Tak.

REDAKTØREN
Er det Digtet? — Vi har stadig ikke Plads. Beklager. Men hvis De vil have Forskud — saa værsgo? (rækker ham en Seddel).

SCHOLL
Tak, Tak — Nej det var ikke Digtet — alene.

REDAKTØREN
Bare hurtig kære Ven! (han sætter sig paa Bordkanten med Hatten bag i Nakken).

SCHOLL
Ja det var i Anledning af denne Epidemi. Jeg ved ikke, om Redaktøren saa en Notits, der stod igaar.

REDAKTØREN

Jo, jeg havde selv skrevet den. — Hvad Fanden — er De bleven Mediciner Scholl?

SCHOLL

Ja jeg søgte min Brorsøn igaar og fik nogle Oplysninger (tager et Papir frem).

REDAKTØREN

Giv hid! — Saa De kommer ogsaa med Morbus Mac' Neil. Ja det er forsaavidt meget belejligt. Vi har netop Brug for den.

SCHOLL

(stolt)

Ja det er jo en stor Nyhed, den Morbus Mac' Neil.

REDAKTØREN

Men et forbandet barbarisk Navn! Bare vi kunde finde paa noget andet. Det er jo kun mellem Smaafolk den gaar?

SCHOLL

Ja det er Smaafolk.

REDAKTØREN

Man siger de bliver gule — hvad?

SCHOLL

Ja — Hm — gule.

REDAKTØREN

Saa kalder vi den — saa kalder vi den —

— „Den gule Død"! Der har vi det. Den gule Død, det er godt. Hvad? (skriver med Blyant paa Papiret) Altsaa den gule Død! Giv det til Hermann — Jeg kan gøre det selv (raaber) Hermann!

HERMANN
(En graahaaret Mand med et bekymret Ansigt og en knirkende Stemme kommer)

Herr Redaktør.

REDAKTØREN

Lav et Interview af dette med Doktor Scholl paa Tellermanns Laboratorium. Vi faar et andet fra Professor Zernikow. Det skal paa imorgen. — Overskrift. Den gule Død. Smaat under: Morbus Mac' Neil. (HERMANN gaar) Herr Mac' Neil havde den Ære at dø som Nummer én ifjor Foraar — ikke? Det kan da umuligt berettige ham til evig Berømmelse. Hihi.

SCHOLL

Nej hæhæ.

REDAKTØREN

Farvel, kære Ven — (vil gaa),

SCHOLL

Ja undskyld. Der var en Ting til som —

REDAKTØREN

Ja nu maa De sgu skynde Dem Scholl.

SCHOLL

Ja det var denne Notits. Der stod — der

stod, at Dr. Scholl var den egentlige Leder af Tellermanns Laboratorium —

REDAKTØREN
(raaber)

Hermann! (HERMANN stikker Hovedet ind af Døren) Vi skal have Lysbilleder af Zernikow iaften! (HERMANN trækker sig tilbage.) Hvad var det De sagde Scholl?

SCHOLL

Ja vi var bange for at nogen skulde tro, at denne Notits altsaa kom fra mig — fordi det er min Brorsøn — Doktor Scholl.

REDAKTØREN

Naa er det Deres Brorsøn. Javel. Til Lykke!

SCHOLL

Tak — ja og han vilde gerne have det dementeret, for at Professor Tellermann ikke skulde tro, det kom fra os.

REDAKTØREN

Dementere — Er det Umagen værd? Lad Deres Brorsøn sige det til Tellermann.

SCHOLL

Jeg mente, naar Redaktøren selv havde skrevet det. — Min Brorsøn var ked af det — beklagede det meget.

REDAKTØREN

Dementi — Dementi. Der var jo ingen Ting i den Notits.

SCHOLL

Min Brorsøn mente, fordi der stod „den egentlige Leder".

REDAKTØREN

„Egentlige" — „egentlige". Hvorfor hænge sig i Ord — jeg aner ikke, hvor den Notits kommer fra, men jeg har dog læst den og ikke tænkt noget ved det.

(Tavshed).

REDAKTØREN

Lad Deres Brorsøn tale med Tellermann. Den Sag er ikke et Blyant værd. — — Tellermann er noget storsnudet og sangvinsk. Der er ingen Grund til at gøre for meget Væsen af ham. Han tror, der skal flyve stegte Duer ind i Munden paa ham. Desuden han har jo saa meget mod al Sensation. — Naaja Farvel kære Ven. — Ja De har jo Penge nu, men naar Artiklen har staaet imorgen, kan De hæve Honorar — (vil gaa).

HERMANN

(kommer)

Professor Tellermann er herude og vil gerne tale med Redaktøren.

REDAKTØREN

Det var som Satan! (med et Hovedkast) Farvel Scholl! (SCHOLL bukker og gaar). Sig at jeg er gaaet for et Øjeblik siden.

HERMANN

Ja det sagde jeg ogsaa, men jeg mente, jeg skulde se —

REDAKTØREN

Godt — Faa ham væk. Og meld mig, naar han er ude af Farvandet.

HERMANN

(gaar)

REDAKTØREN

(Tørrer sin Pande. Sparker med Foden en utaalmodig Takt. Studser ved Lyden af en Stemme, ser tilhøjre.)

HERMANN

(i Døren)

Jamen Herr Professor.

TELLERMANN

(en middelhøj senet Mand med mørkt, svagt graanet Skæg, klædt i Jakke og blød Hat)

Jeg kan maaske skrive nogle Ord til ham. (forbavset) Jamen der er han jo!

REDAKTØREN

(ned af Bordet)

Goddag kære Ven. — Hvad? Hvad i Alverden, Hermann, vil De ikke slippe Professor Tellermann ind til mig.

HERMANN

Redaktøren maa meget undskylde, jeg troede, at Redaktøren var gaaet. (vender tilbage)

REDAKTØREN

(trykker TELLERMANN's Haand).

Hvad godt kære Ven? Længe siden, jeg

har set dig. Jeg var forøvrigt lige ved at gaa. (ser paa sit Ur) Ja jeg har desværre kun to Minutter selv for en Tellermann — saa vi kan ligesaa gerne blive her. — Din Kone og din lille Søn har det godt?

TELLERMANN

Tak. Ja, det er forresten en lille Pige.

REDAKTØREN

Javist — javist — og I lever lykkeligt som altid.

TELLERMANN

(nikker).

REDAKTØREN

I Modsætning til alle andre. Ak ja —
Var der noget særligt?

TELLERMANN

Lad mig sige det ligefrem. Jeg kommer i Anledning af den store Præmie.

REDAKTØREN

Ja — ja — det staar jo lige for Døren.

TELLERMANN

Afgørelsen er ikke falden?

REDAKTØREN

Nej —

TELLERMANN

Hvis du har travlt, kan vi maaske hellere følges ned ad Gaden.

REDAKTØREN

Bevares nej — (ser paa sit Ur) Jeg — skal nok se at ordne mig. Tag Plads kære Ven.

TELLERMANN
(sætter sig)

Som du vist kan tænke dig, holder jeg ikke af dette med personlige Visitter — at gøre personligt Venskab gældende. Det er heller ikke min Mening. Men jeg er i det Tilfælde ikke at kunne forsvare at lade noget ugjort som kan — jeg mener Hindringer, tør jeg ikke skabe mig selv.

REDAKTØREN
(halvt siddende paa Bordet, byder ham en Cigaret, som han afslaar og tænder selv en)

Ja — Har Du talt med Professor Sorel? — Det er jo nærmest ham, det kommer an paa.

TELLERMANN

Ja, jeg har været hos Professor Sorel. Han skrev til mig og anmodede mig om at komme, fordi han vilde antage sig min Sag.

REDAKTØREN

Naaja. — Ja det har jo meget at sige. Ja.

TELLERMANN

Professor Sorel opfordrede mig imidlertid indtrængende til at tale med dig eller Direktør Gretor.

REDAKTØREN

Naa vi har jo ingenting med det at gøre.

TELLERMANN

Nej vist. Men han mente I kunde dog have en Slags Veto i Tvivlstilfælde — og saa videre. — Egentlig vilde han, at jeg skulde gøre Visit hos samtlige Dommere. Det kunde jeg ikke bekvemme mig til. Saa bestemte jeg mig til at gaa til Dig — skønt jeg jo egentlig mente, at det var overflødigt netop overfor dig.

REDAKTØREN

Selvfølgelig kære Ven — mellem os —

TELLERMANN

Ja jeg maatte imidlertid opad Trapperne alligevel. — — Man er jo ikke altid ene om at være interesseret i sine egne Handlinger. Man er da ikke heller helt Herre over sig selv. Ja du ved det vist — nogle af mine Venner er ivrige for at skabe mig bedre Arbejdsvilkaar — prøver paa forskellig Maade — at støtte mig.

REDAKTØREN

Ja kan du ikke faa Statsunderstøttelse? Det maa du da have Krav paa.

TELLERMANN

Tiden vil vise det. —

REDAKTØREN
(med en Latter)

En Mand som Zernikow han kan sgu!

TELLERMANN
(med et svagt Skuldertræk)

Ja-a.

REDAKTØREN

Ja det var jo forøvrigt ærgerligt for dig, at Zernikow kom med sin Opdagelse.

TELLERMANN
(med et Glimt i Øjnene)

Jeg kan ikke finde, at noget er ærgerligt som kommer Videnskaben eller Menneskene tilgode. — Det var mig ogsaa fuld Tilfredsstillelse, at Professor Zernikow har indrømmet, hvad han skylder mig. Det var dette, jeg gerne vilde have sagt, nu du nævner Zernikows Navn. Der skal jo være hvirvlet adskillig Støv op i denne Affaire i Bladene. — Ja selvfølgelig ikke i „Tiden“. — Men der kom mig imorges et Interview for Øje. Af mig selv. Det har end ikke det ringeste med Sandheden at gøre. Jeg forholdt mig absolut tavs overfor Vedkommende. Jeg fatter ikke en saadan Frækhed. Siden du nævner Zernikow, føler jeg mig forpligtet til at erklære dette overfor dig, for at dette Interview ikke skal faa nogen Indflydelse i nogen Retning paa Afgørelsen. Vedkommende Interviewer lægger mig i Munden, at jeg ab-

solut vilde sætte mig imod, at Præmien deltes mellem Professor Zernikow og mig. Ikke et sandt Ord! — Noget saadant har jeg aldrig kunnet sige. Det er mig ganske og aldeles imod. Jeg har høje Tanker om Professor Zernikows Evner — og det ligger ganske under mig, at gøre gældende, at han er rig. — Det er mig ganske imod, at gøre nogensomhelst Mening gældende i denne Sag — og jeg har aldrig lagt et Halmstraa i Vejen for nogen Kollega. — Mere vil jeg ikke sige om den Ting. Jeg har forøvrigt erklæret det samme overfor Professor Sorel.

REDAKTØREN

Det hørte jeg.

TELLERMANN

Naa du har talt med ham?

REDAKTØREN

Det vil sige — paa anden Haand. — (ser paa Uret) Ja kære Ven — som sagt — det er jo ikke mig — men — der er jo god Grund til — det bedste Haab. — Det skulde glæde mig meget.

TELLERMANN
(reiser sig)

Kun et Ord før jeg gaar. — Der stod en Notits i „Tiden“ imorges, som undrede mig en Smule og sandt at sige ængstede mig.

REDAKTØREN

Hvad da?

TELLERMANN

Aa det var blot et Par Linjer om denne Epidemi: Morbus Mac Neil. Der stod nogle Ord om en ung Doktor Scholl — at han var den egentlige Leder paa mit Laboratorium.

REDAKTØREN

Saa-aa? — Ja jeg aner intet om den Notits. Jeg har ikke engang seet den.

TELLERMANN

Naa ikke. Nej jeg tænkte det nok. — Jeg tænkte om jeg havde nogen hemmelig Uven her. — Scholl er en brillant Fyr. Jeg har de højeste Tanker om ham. Men jeg er jo dog Lederen selv. — Naa saa tænker jeg ikke mere paa det.

REDAKTØREN

Hvis du ønsker det, skal jeg lade undersøge, hvem der har skrevet det — Der kommer rigtignok af og til en gammel Fyr her, som hedder Scholl.

TELLERMANN

Han som skrev Vers engang.

REDAKTØREN

Ja for 100 Aar siden. En sølle Stakkel.

TELLERMANN

Det er en Onkel.

REDAKTØREN

Naaja er han hans Onkel? — nej for Resten — jeg er overbevist om, at han ikke har noget med det at gøre. Jeg tør sige det bestemt.

TELLERMANN
(ryster paa Hovedet)

Nej nej — Scholl har absolut intet med det at gøre! Absolut ikke! Naa ja — det er jo en Bagatel — saa tænker jeg ikke mere paa det! — Er det imorgen Afgørelsen falder?

REDAKTØREN

Ja.

TELLERMANN
(med et Smil)

Saa ifører jeg mig min Taalmodighed.

HERMANN
(kommer hurtig)

Bladet er færdigt. Skal det ud?

REDAKTØREN

Ja.

HERMANN
(faar ham afsides)

Det faldt mig ind, om vi skulde stoppe det i 10 Minutter. (med et Blik til TELLERMANN).

REDAKTØREN

Ja for Fanden.

HERMANN

Hvis det bare ikke er for sent. (gaar mod Døren).

REDAKTØREN

Skynd Dem! (Han aabner Døren for TELLERMANN)

(I det samme høres gennem det aabenstaaende Vindue)

EN AVISRAABER

Tiden! Tiden! Tiden!

REDAKTØREN

Luk Vinduet Hermann for Satan!

AVISRAABEREN

Zernikow faar den store Pris. Zernikow faar den store Pris!

HERMANN

(lukker Vinduet med et Smæld.)

TELLERMANN

Hvad? — Hvad var det? — Luk Vinduet op! (vil til Vinduet.)

HERMANN

Det trækker, Herr Professor.

TELLERMANN

Hørte du — men det er jo umuligt — hvordan kan de raabe det?

REDAKTØREN

Ja kære Ven — det gør mig sgu ondt, at

du hørte det. Det var mig — pinligt at skulde sige det — hvorfor er du ikke ogsaa kommen før? Jeg anede jo ikke, at det var dig magtpaaliggende — ellers kunde jeg dog maaske, skønt jeg jo ingensomhelst Indflydelse har —

TELLERMANN
(med sammenbidte Tænder)

Naa — (vil gaa.)

REDAKTØREN

Men nu har vi jo næste Aar — den gule — hvad er det, den hedder: Morbus Mac Neil. Jeg lærer aldrig det forbandede Navn. — Det er ogsaa kedeligt — Du ved, man siger, at Zernikow er „Venner“ med Professor Trier. Hehe.

TELLERMANN
(som før)

Naa?

REDAKTØREN

Ja jeg talte med ham om det og sagde, at jeg mente, det maatte blive dig — men han og Lens holdt paa Zernikow. — Ja hvad skulde jeg gøre — jeg vidste jo heller ikke, at det betød saa meget for dig.

TELLERMANN

Jeg hader Løgn Willis!

REDAKTØREN
(gaar bagover)

Hvad behager.

TELLERMANN
(sætter Stolen saa haardt imod Gulvet, at den knækker)

Jeg hader Løgn Willis! Du skal ikke staa og lyve mig op i Ansigtet. Du kan lyve i dit forbandede Blad; men ikke for mig.

(Han gaar.)

REDAKTØREN
(efter ham)

Bedste Tellermann — Du forløber dig.

HERMANN
(klynkende)

Skældsord er vi vant til. Forbandede Blad. Ja.

REDAKTØREN

Han blev sgu gal i Hovedet. Hihi.

HERMANN

Den Stol bliver da ikke til Stol mere. Men det er ikke Bladet, det er Verden, som er forbandet Herr Redaktør.

REDAKTØREN

Sandt nok. Hør sig mig en Ting Hermann. Sig mig en Ting: Har De skrevet om den gule Død til imorgen? Lav nogle venlige Ord om Tellermann. Kald ham den udmærkede Forsker. — Jeg vil dog nødig være Uvenner med ham — Han er dog et godt Menneske — De kan gerne kalde ham den store Tellermann.

HERMANN

Kan det gaa? Ligeefter at han har skældt Redaktøren ud, for jeg ved ikke hvad og kaldt Bladet forbandet.

REDAKTØREN

For min Skyld ingen Allarm men — han maa jo gøre en Undskyldning. De har Ret! Han er en uforskammet storsnudet Karl! Nævn ham ikke! Farvel kære Ven. (gaar.)

HERMANN

Ja det er jo noget kedeligt noget, men det er jo ikke Bladet, det er Verden, som er forbandet — det er kedeligt nok. Ja. Ja-a.

Tæppet.

ANDEN AKT

Smukt men enkelt møbleret Stue, halvt Daglig- halvt Arbejdsværelse. Mørke Gardiner og Portierer. Malerier. Bord, Sofa og Lænestole i Baggrunden. Vindu tilvenstre, Dør i Baggrunden tilvenstre og to Døre i højre Væg. Imellem disse et Medicinskab og Skrivebord med Telefon. HELENE sidder i en Lænestol med THERESE paa Skødet.

THERESE
(rusker i Moderen)

Fortæl en Historie, Mor!

HELENE

Der var engang en Mand og en Pige. Vil du høre om dem?

THERESE

Ja.

HELENE

Der var engang en Mand og en Pige, og Manden var saa smuk og god, som ingen anden i hele Verden. Og naar Pigen var alene, saa græd hun hele Dagen, for hun kunde ikke holde ud at være alene.

THERESE

Hvorfor græd Pigen, Mor?

HELENE

Fordi hun elskede Manden saa højt, saa højt, saa hun altid vilde være sammen med ham. For den Pige havde aldrig været glad, før hun traf Manden; men hun havde altid været ulykkelig, da hun var lille og hjemme hos sin Far og Mor — lige til Manden kom og tog hende.

THERESE

Hvem var Manden, Mor?

HELENE

Det var en smuk, smuk Mand og saa god og saa klog, og hvem tror du, han lignede? — Han lignede —? Han lignede jo lille Far!

THERESE

Ja! Han lignede lille Far.

HELENE

Han var aldeles som lille Far. Saa glad og alvorlig og flink og ligefrem og sandfærdig og god.

THERESE

Og hvad saa mer, Mor?

HELENE

Og saa forlovede de sig og giftede de sig, skønt de ikke havde mange Penge.

THERESE

Og hvad saa mer, Mor?

HELENE

Og saa gik Manden hver Dag til Arbejde; men naar han kom hjem, blev Pigen saa glad, saa glad og fløj ham om Halsen.

THERESE

Og hvad saa mer, Mor?

HELENE

Tror du ikke, Manden kommer snart?

THERESE

Hvad for en Mand, Mor?

HELENE

Han der ser ud som lille Far.

THERESE

Joh — nu kommer lille Far snart!
Og hvad saa mer, Mor?

HELENE

Saa siger han goddag lille Mor og goddag lille Teddy, og saa giver han hver af os et langt Kys, og saa sætter han sig til Bordet og spiser, og saa siger han: Dejlig Mad, dejlig Mad, Helene, og saa fortæller han alt, hvad han har gjort hele Dagen.

THERESE

Og hvad saa mer, Mor?

HELENE

Ja hvad saa mer? — jo saa var Manden og Konen gifte, og de var saa glade saa glade, og det eneste, Konen var ked af, var, at Manden saa tidt kom sent hjem fra sit Arbejde.

THERESE

Du skal sige „Pigen“, Mor.

HELENE

Jamen nu var Pigen jo en Kone. Ikke?

THERESE

Joh — og hvad saa mer, Mor?

HELENE

Jo — men saa kan du tænke dig, saa var der en mægtig Mand. Det vil sige, han var en væmmelig Trold; men han var nu god nok til sit Brug, for han satte en stor Pose Guld ud til den, som var den klogeste Mand i hele Verden og som havde gjort mest godt mod Menneskene.

THERESE

Hvem var det, Mor?

HELENE

Ja hvem var det, der var den klogeste i

hele Verden og som havde gjort mest godt mod Menneskene?

THERESE

Det var lille Far!

HELENE

Rigtig! Det var lille Far.

THERESE

Hvorfor gjorde han det, Mor?

HELENE
(lystigt)

Godt mod Menneskene? — Ja det maa vor Herre vide!

THERESE

Og hvad saa mer, Mor?

HELENE

Saa fik Manden hele den store Pose fuld af Guld, og saa kunde han købe alt, hvad han vilde, og saa kunde han faa Folk til at hjælpe sig med sit Arbejde, og saa kunde han være meget mere hjemme! Var det ikke dejligt?

THERESE

Joh — og hvad saa mer, Mor?

HELENE

Jo og saa sagde Manden, at de allesammen skulde rejse med Futtoget en hel Maaned

bort fra Byen ud til det store Hav, og der skulde de en hel Maaned bo i en dejlig Have med store, skyggefulde Træer og dejlige røde Roser, og der skulde de se paa det store Hav og paa Solen og Maanen og Stjernerne, for der var noget, som Far gerne vilde tænke paa, naar han saa det store Hav, men som han aldrig fik Tid til at tænke paa, naar han gik og arbejdede med de bitte smaa Dyr. Men det forstaar du dig ikke paa, saa det skal jeg ikke fortælle mere om.

THERESE

Rejste de saa med Futtoget, Mor?

HELENE

Ja, for nu er det Foraar! Ja saa rejste de med Futtoget. Fut, fut, fut, og alle Skovene og Søerne og Bjergene for forbi dem. Forbi, forbi til næste Station! og alle Mændene, som gik kunde ikke følge med! og alle Hestene og Hundene, som løb! og alle Fuglene, som fløj! — blev langt tilbage! Og saa kom de ud til det store Hav og til Haven og Huset. Og alle Blomsterne smilede til dem og Solen stod op og gik ned og det var altsammen stort og stille og dejligt. Og saa kommer det bedste af det hele, og ved du, hvad det var?

THERESE

Hvad var det, Mor?

HELENE

De tog en med sig, som var det bedste af det hele, og det har jeg gemt tilsidst. For det var en yndig lille Pige, som Manden og Konen havde faaet af hinanden, og ved du, hvad hun hed?

THERESE

Teddy!

HELENE

Rigtig! Hun hed Teddy.

THERESE

Og hvad saa mer, Mor?

HELENE

Saa kom der tre smaa Fugle frem paa Taget og sagde: Pip pip! Goddag, Goddag Teddy!

THERESE

Jah! — og hvad saa mer?

HELENE

Og alle Blomsterne smilede og nejede og Hanen galede Kykeliky! Velkommen, Velkommen Teddy!

THERESE

Og hvad saa mer Mor?

HELENE

Saa ikke mer, for nu kommer Far! (Hun

sætter Therese ned paa Gulvet og løber mod Døren. Tellermann træder i det samme ind af den bageste Dør tilhøjre.)

Helene

Aa det var dejligt, at du kom! Hvad er det? — Er der hændet noget? — Henry! — Er du syg? — Henry! — Hvorfor svarer du ikke?

En Avisraaber
(udenfor Vinduet)

Tiden! Tiden! Zernikow faar den store Pris.

Tellermann
(med et lille Hovedkast)

Du kan selv høre. (Gaar til Vinduet og lukker det haardt.)

Helene
(synker om i en Stol)

Aa Gud ske Lov!

Tellermann
(bittert)

„Gud ske Lov"?

Helene

Jeg troede, du var syg. Har Zernikow faaet din Præmie?

Tellermann

Ja.

Helene

Jeg troede jo, du var syg. Du var saa bleg. Aa Gud, hvor du gjorde mig bange! Jeg var

lige ved at falde om. — Er det virkelig sandt — har Zernikow faaet Præmien?

TELLERMANN

Ja.

HELENE

Det er skændigt. (Hos ham) Aa vær ikke vred paa mig, fordi jeg sagde Gud ske Lov.

TELLERMANN
(lægger Armen om hendes Skulder)

Vred paa dig, Helene! (Kysser hendes Pande.)

HELENE

Zernikow! — den Strugler!

TELLERMANN

Zernikow kan være god for sig. Jeg har intet at bebrejde ham. Det er værre med de andre! — Middelmaadighederne, Trier og de andre. Det er Trier, som har gjort Udslaget.

HELENE

Jeg har altid sagt, at Trier bare gik dig under Øjnene. Han har kun to Følelser Had og Frygt.

TELLERMANN

Du havde Ret, naturligvis! — Jeg var oppe paa Bladet.

HELENE

Og talte med Willis?

TELLERMANN

Ja. — Det var et grimt Optrin.

HELENE

Hvordan?

TELLERMANN

Jeg sagde til ham, at han løj.
Han løj mig lige op i mit aabne Ansigt.
(han sætter sig.) Pludselig opdager jeg, at jeg har en Fjende i en Mand, som jeg regnede for en gammel Ven.

HELENE

Hvordan er det muligt?

TELLERMANN
(rejser sig)

Jeg ved ikke — jeg har forsømt at søge ham — mere skal der ikke til. Gid jeg ikke var gaaet derop — saa havde jeg sparet mig for den Ydmygelse. — Naa det nytter jo ikke at tænke mere paa det.

THERESE
(napper ham i Frakkeskøderne)

Far! Far!

TELLERMANN

Hvad er der?

THERESE

Far, du har ikke sagt Goddag til mig.

TELLERMANN

Goddag Therese. (Tager hende op paa sit Knæ og

stryger aandsfraværende hendes Haar, sætter hende ned paa Gulvet igen.)

THERESE

(græder. Skjuler sig hos Moren)

Far — Far taler ikke til mig.

HELENE

Gaa ind og leg med Mathilde, Teddy. Far er træt iaften. (Kysser hende og følger hende til Døren.) Vær nu sød Teddy. — — (Standser TELLERMANN, som gaar frem og tilbage, tager ham om Halsen.) Henry! Tænk ikke mere paa det. Vi kommer jo dog ikke til at sulte for de Snavs Penges Skyld. Vi er jo lykkelige, Henry. Ikke Henry? Vi har os selv og vores lille Pige.

TELLERMANN

Javist Helene.

HELENE

Jamen vi er jo lykkelige Henry, og du er en stor, stor Mand, som alle beundrer. Tænk nu ikke mere paa de Penge. Vel Henry? — Henry — Hører du?

TELLERMANN

Det er jo ikke bare Pengene. —

TELLERMANN

De raaber det paa Gaden — at Zernikow — — Jeg har ikke Fred for det i min egen Stue. — Byen er vokset helt ud til os — Før var her Fred.

HELENE

Kan vi to ikke have Fred, sammen som før?

TELLERMANN
(i sine egne Tanker)

Gid vi var vel herfra — — Naa det nytter jo ikke at tænke paa det. — — — Er der kommen Breve?

HELENE

Der kom lige et.

TELLERMANN

Hvem er det fra?

HELENE

Jeg aner det ikke. Tror du jeg tør se paa et Brev. Jeg er saa bange for et Brev, som for et Jordskælv. — — Aa du skal se, det er maaske noget godt! Jeg er saa vis paa, at alting vil gaa godt for os! (Ser at han stirrer mørkt frem for sig) Tænk ikke mere paa det Henry!

TELLERMANN

Jeg kan ikke lade være! Jeg troede det i Forvejen! Jeg troede, jeg kunde komme udover dette. Jeg prøvede det i mine Tanker. — Da jeg gik op til Willis troede jeg, at jeg vilde tage det roligt, selvom det gik galt — at jeg var Herre over mig selv, men det var Indbildning. Jeg er stødt paa noget Haardt inden i mig. Det er som om jeg

skrabede med Spaden paa Sten. — Det hviner i mig. —

HELENE

Aa jeg forstaar det saa godt.

TELLERMANN

Jeg var ogsaa saa vis paa, at det skulde gaa denne Gang! — Det som nager mig, det som nager mig, det er, at — Zernikows Navn nu for bestandig vil være knyttet til dette. — Og det var dog min Ret! — Zernikow har selv indrømmet det! — Jeg tænker ikke saa meget paa Pengene, som jeg burde — I Virkeligheden er min Stilling ganske uholdbar. Jeg har brugt din Arv.

HELENE

Min Arv Henry?

TELLERMANN

Ja du smiler. Men det er din Arv — Nu føler jeg det! Og Afhængigheden! Jeg har Lænker paa — Lænker — og jeg prøvede paa at blive fri — og blev bare mere latterlig — som forkastet Ansøger.

HELENE
(heftigt)

Du er ikke det mindste latterlig! Du har blot gjort, hvad der var naturligt og selvfølgeligt. — Du er altfor ømsfindtlig Henry.

TELLERMANN

Jeg har altid syntes, at Tingene skulde gaa ligefrem og naturligt til, at jeg skulde fuldføre mit Arbejde og saa en Dag høste min Løn.

HELENE

Du skal se, nu faar du Statsunderstøttelse til Laboratoriet. Det er jo ogsaa en Ære Henry. Ikke? (Rusker i ham.)

TELLERMANN

Det vilde jo hjælpe Helene. — Saa lad os haabe paa det! (Tager Brevet, som har ligget paa Bordet) Det er jo Berrs Skrift. (Aabner det ivrig. Læser. Lader det træt synke.)

HELENE

Er det noget ondt Henry?

TELLERMANN

Dermed er den Historie ude! Berr skriver, at han har talt med Ministeren om Statsunderstøttelse. Men han sagde, at det var umuligt iaar. Der var disponeret over alle Pengene. — Vistnok til Trier. —

Trier! — (Tager Brevet og læser paany. Med stor Hast.)

Hvad er det —?

(stadig hastigt)

Han skriver: Nu sætter jeg alt mit Haab til „Tiden"s store Pris. Jeg føler mig da ogsaa overbevist om at det gaar godt imor-

gen. — (Ser forvirret op — ser atter i Brevet — lader det synke.) Brevet er fra igaar. Det er forsinket.

HELENE

Aa det er nedrigt!

TELLERMANN
(sætter sig træt)

Dermed er den Historie ude! — Hvor mange saadanne Breve har jeg faaet i mit Liv?

HELENE
(hos ham)

Mange, mange. Altfor mange!

TELLERMANN
(har atter stirret i Brevet)

Her staar i en Efterskrift, at Zernikow skal have erklæret til Professor Lens, at han eventuelt kun vil modtage den hele Pris, og at han ikke skylder mig noget. Hvad han tidligere har udtalt i den Retning var galt refereret — Det var kun en almindelig Høflighed! Berr skriver, at dette næppe vil gavne Zernikow. Haha! Jo det gavnede ham. Det gavnede ham. Zernikow er Tidens Mand. Han kender ikke til Taknemmelighed. Han vil alt for sig selv. Saa er det vel ogsaa ham, der har Retten! (med sammenbidte Tænder) Og jeg kan ikke ramme nogen! Jeg render bare Hovedet imod en Mur. (Lidt irriteret) Aa græd ikke Helene!

HELENE
(kæmpende)

Nej jeg græder jo ikke. — — Aa jeg er saa vis, saa vis paa, at du sejrer!

TELLERMANN

Nu skulde jeg have sejret. Nu trængte jeg til nye Kræfter og ny Tro paa mit Arbejde.

HELENE

Den har du da i dig selv! Aldrig har du brudt dig om de andre før.

TELLERMANN

Brudt mig om! Man kan glemme det — skyde det fra sig — skjule det, naar man er ung og stærk. Men Saarene sidder der dog, og springer op og bløder. — Du har nu engang sat dig i Hovedet, at jeg ikke er noget Menneske; men jeg er et Menneske! Naar man tramper paa mig, skriger jeg. Naar man tager Luften fra mig, dør jeg.

HELENE
(staar bag hans Stol)

Aa Henry tror du ikke, jeg forstaar det, naar jeg bare kunde hjælpe dig — Jamen jeg synes Henry, at du lægger for megen Vægt paa det — Du maa da ikke miste Modet. — Jeg vilde jo saa gerne trøste dig, hvis jeg bare ikke følte, at jeg slet ikke

kan — at du slet ikke tænker paa mig, Henry. — Nej jeg græder slet ikke mere. Du skal slet ikke — aldrig — bryde dig om, at jeg græder. Det ved du jo — du ved jo, jeg har saa let ved det. Det er jo slet ikke det med Graaden, som er det værste. Det er jo bare en Svaghed og en Lettelse. Det andet er tusind Gange værre. Husk paa — jeg lever kun for dig — jeg har jo ikke andet. Jeg forstaar slet ikke, hvad jeg skal være til for, naar jeg ikke engang kan hjælpe dig. (svælger Graaden) Jeg har godt følt det i hele det sidste Aar — at jeg ikke var det samme for dig som før.

TELLERMANN

Det er ikke sandt!

HELENE

Jo lige siden du blev berømt og saa Skuffelserne og Ærgrelserne begyndte at komme har vi slet ikke været alene, som før.

TELLERMANN

Hvordan Helene?

HELENE

Du sagde det selv før, at Byen var vokset ud til os. Det er ligesom, om den ogsaa var vokset ind i dig. — Det er som om der

slet ikke var andet end dette — som om vores Lykke slet ingen Ting betød.

Tellermann
(rejser sig og gaar)

En Mand kan ikke bare tænke paa Kærlighed! Jeg har mit Arbejde og det som følger dermed. — Tusind Knappenaalestik!

Helene
(sætter sig, mørkt)

Nej nej Henry. Det er jo rimeligt. Det er bare mig, der er dum. (Lidt efter) Du skal ikke lade som om jeg er skinsyg paa dit Arbejde Henry! — Jeg elsker dig aldrig højere end naar du er i Laboratoriet, fordi jeg synes du er saa stor, naar du er der. (Lidt efter) Tror du ikke Henry, at du trænger til lidt Hvile?

Tellermann
(stanser)

Hvordan?

Helene

Tror du ikke nok, at vi alligevel kunde gøre den Rejse? — saa vilde du komme frisk og glad tilbage. Selv om det kun var 3 Uger.

Tellermann

Det kan der ikke være Tale om nu.

Helene

Du har selv sagt det saa tidt, at du trængte til det — til at se Havet og tænke.

TELLERMANN

Aa jeg har vist sagt, at jeg trængte til at samle mine Tanker — Det er bare Sentimentalitet.

HELENE

Du ser saa træt ud, Henry.

TELLERMANN
(stanser)

Gammel, hvad?

HELENE

Nej, nej — slet ikke gammel. (Hos ham) De graa Haar er bare kønne. Jeg elsker dine graa Haar Henry! — Du hører slet ikke paa mig. (Hun sætter sig igen.)

TELLERMANN
(frem og tilbage)

Jeg har kun truffet Willis et Par Gange i de sidste Aar. En Gang i Vinter i Selskab. Da sagde han: Nu skal du nok snart have den store Pris. Det kan vel ogsaa trænges. Ja jeg blev en Smule stødt over det. Maaden var lidt taktløs, lidt overlegen, for der stod Folk i Nærheden. Men jeg sagde ingen Ting. Det kan jo være, at han følte det alligevel. — Mere skal der ikke til! Forresten sørgede jeg for at være venlig senere, — for jeg kunde godt lide Willis fra gamle Dage — og der var ingen Ting at mærke paa ham. — Jeg tror ogsaa, jeg engang har gjort en lidt skarp Bemærkning om noget sensationelt, der stod

i Bladet — Mere skal der ikke til! — Han tog det forøvrigt meget venskabeligt; han var yderst venlig; vi skiltes som Venner. — Altid venlig. Alverden er venlig. (Trommer med Fingrene paa Bordet.) Venlig. Venlig!

HELENE

Din Sejr bliver saa meget større en Dag, og saa faar du Hævn.

TELLERMANN

Hævn —? — Naaja Hævn — jeg trænger til Hævn! Naar jeg tænker paa det altsammen, saa faar jeg Lyst til at slaa ned for Fode omkring mig. Den og den og den! Hvordan har de ikke behandlet mig! Hvad har de ikke vovet at sige til mig! Der er ikke den elendige Stymper, som ikke har turdet sige til mig, at jeg var ikke virkelig Videnskabsmand, at jeg skyldte Tilfældet alt, som om det ikke var det, det galdt om, at slaa ned paa Tilfældet med et hvast Øje. Nu troede jeg dog det var forbi; men saa begynder det vel først for Alvor. (Kaster sig i en Stol.)

HELENE
(bag Stolen)

Vi skulde rejse.

TELLERMANN

Aa rejse! — Vi skulde aldrig være rejst

hertil. — Jeg skulde aldrig opgivet Professoratet, vi skulde blevet i vores lille By. — Man behandler mig som en Fremmed her.

Kampen for Tilværelsen er bleven for haard. Nutildags hader de unge ikke blot de gamle. De hader dem, der er bare fem Aar ældre. De der er nitten Aar hader dem der er toogtyve; fordi de synes, de staar dem i Vejen. (Han ler bittert.)

HELENE

Aa lad os rejse en Stund Henry.

TELLERMANN

Rejse? — Det er tomt altsammen. Hvad nytter det, selvom man sejrer tilsidst. Tomt ikke at faa Hævn og endnu tommere at hævne sig.

HELENE
(fremdeles bag Stolen)

Blot en Stund bort fra Byen Henry — saa du kan komme ud af de Tanker! Husker du ikke Villaen — vores Villa for fire Aar siden. Alle Roserne og de lyseblaa Hortensiaer paa Verandaen, som du holdt saa meget af. Var der ikke dejligt?

TELLERMANN

Det var der Helene. Det er længe siden. Fire Aar er en lang Tid.

HELENE

Husker du den Dag paa Bondegaarden, hvor Konen viste os Mejeriet og fortalte om

Kogeapparatet, at det kaldte de for en „Tømmermand". Kan du huske, hvor vi var stolte og lykkelige! For det var dit Apparat og det var Tellermann, som var bleven til Tømmermand, og de anede ikke hvem du var. Kan du huske, de lo af dig og troede ikke, du var rigtig i Hovedet, for da Konen spurgte, hvad du syntes om Mejeriet saa svarede du: Tak i lige Maade.

TELLERMANN
(med et svagt Smil)

Jeg syntes vel, jeg havde gjort noget for dem.

HELENE

Jamen du var glad — du var glad, fordi du var en hemmelig Velgører. Jeg husker det saa godt.

TELLERMANN

Mine Velgerninger bliver alligevel efterhaanden for hemmelige — saa hemmelige, at vi ikke kan leve af det. Man skal leve — af Aandsarbejde! og uden Ry ingen Betaling og uden Betaling dør Kroppen og Aanden med den — Livets fineste Traade er spundet sammen med de groveste.

HELENE
(kysser hans Pande)

Husker du om Aftenen, da vi kom hjem fra Bondegaarden? Husker du alle de stille Aftener, hvor du syntes, at Liv og Død var

én stor Harmoni. Du sagde, at du vilde opfinde et Apparat, som omsatte det synlige i Toner. Vi skulde høre Solguldet paa Skyerne som en liflig Musik.

TELLERMANN

Hvor er det dog fjernt. Den Gang følte jeg det, som om mine Evner var uden Grænser. — Hvad kommer der saa ud af det? — af de store Drømme om en sund og lykkelig Menneskehed? — En Gryde hist og en Kur her og man spørger sig, om det ikke var bedre, at de Mennesker døde, som man maaske helbreder; mens man søger at bjerge Livet selv. — Hvor er det dog fjernt! — Jeg vidste ikke, at det var saa fjernt! — Det sidste Aar har været tyve Aar.

HELENE

Aa jeg hader, at du siger det! (slaar om) Er det et Ord Henry, at vi rejser? (med Ansigtet tæt ved hans. Muntert.) Er vi da saa gamle? Er jeg slet ikke pæn mere? Ser du mig slet ikke? Er jeg bare en vissen gammel Kone!

TELLERMANN

Aa ikke dette nu Helene!

HELENE

(skjuler Ansigtet i sine Hænder.)

TELLERMANN

Tilgiv mig Helene. Jeg er ikke mig selv

idag. Det er en krank Lykke, at en Gryde bliver kaldt Tømmermand. Endda snød Fabrikken mig for Profitten, som de snyder mig nu. Jeg har troet paa Menneskene og foragtet Pengene. Det burde været omvendt.

HELENE

Hvis du borer dig ned i dette, saa bliver det værre og værre. Du skulde dog ogsaa tænke paa det gode.

TELLERMANN

Paa Venlighederne? Den som var venlig igaar er Fjende idag. Venlighederne vejres hen; men Bitterheden bliver tilbage. Hvorfor havde jeg Venner, hvorfor troede jeg, at Mennesker respekterede mig? Fordi jeg ikke stod nogen i Vejen. Saasnart jeg meldte mig for at faa min Del, fik Piben en anden Lyd.
(Han rejser sig og gaar med flammende Øjne over Gulvet.)

HELENE

Aa hvad er det dog for en Ild, som brænder i dig!

TELLERMANN

(vrider sig som i fysisk Smerte, stønnende)

Ja det er en ond Ild. Bittert — forgiftet! Hvem frier mig for det?

HELENE

Om jeg var det Bord, saa kunde jeg ikke betyde mindre for dig!

TELLERMANN

Kom blot med Bebrejdelser og Klager!

HELENE

Det er ikke mig, der bebrejder og klager. Det er det, som var mellem os, og som jeg har troet paa. Som jeg har troet paa! Det eneste som jeg har troet paa, at vores Kærlighed kunde bære os over alt!

TELLERMANN
(virrer med Hovedet)

Gid jeg var død!

HELENE
(iskoldt)

Tak!

TELLERMANN

Det var bedst for os begge. Hvad vil du med en skuffet Mand, en almindelig Næringsdrivende. Døde jeg nu, saa vilde alle se, at jeg havde Retten og at Skammen var de andres.

HELENE

Det er mig det samme, om du dør med Ære eller Skam. Jeg elsker dig lige højt for det. (brister i Graad) Ja, jeg vil tusind Gange hellere, at du skal dø, end at vi skal leve som Fremmede i hver sin Verden — for da fryser jeg til mit Inderste — da bliver jeg levende begravet.

TELLERMANN
(Stryger hendes Haar)

Jeg føler godt Helene, at det er mig, som er ringe og lille nu. Men hvor skal jeg faa Lysten til Arbejdet igen. — Hvor er Scholl?

HELENE

Ja tænk blot paa Scholl! Du har Beundrere, du har Venner. Jeg kunde nævne hundrede. Husk dog blot paa Scholl.

TELLERMANN

Scholl — Scholl? — Ja hvad ved jeg om Scholl? — Jeg er et godtroende Fæ; derfor tror jeg paa ham. Som jeg troede paa Trier.

HELENE

Det er Synd Henry!

TELLERMANN
(som har rejst sig og gaar frem og tilbage)

Jeg siger dig jo, at jeg tror paa Scholl, skønt jeg har de bedste Grunde til at mistænke ham.

HELENE

Hvilke?

TELLERMANN

Aa noget Snavs naturligvis — — der stod en ondsindet Notits om mig i „Tiden", som hævede Scholl paa min Bekostning. — Naaja Scholls Onkel har sin Gang paa Bladet.

HELENE

Jeg er vis paa, at Scholl ikke har noget med det at gøre. Hvor kan du dog tro det?

(Det banker.)

TELLERMANN
(dæmpet)

Jeg siger dig jo, at jeg ikke tror det selv. — Kom ind.

SCHOLL
(en ung Mand med et roligt Væsen, kommer ind.)

TELLERMANN
(nikker kort, lidt forlegen, gør et Slag over Gulvet, drejer sig paa Hælen med Hænderne paa Ryggen)

Nu Scholl. Hvad siger De?

SCHOLL

Jeg hørte, de raabte det nede paa Gaden. Jeg vilde ikke tro det. Men det maa vel være sandt, siden det staar i Bladet selv.

TELLERMANN

Hvad skal vi gøre Scholl? Skal vi lukke Butikken?

SCHOLL

Nej det synes jeg ikke, Professor Tellermann, hvis De har Raad til at holde den aaben et Aar endnu.

TELLERMANN

Jeg ved ikke. Det kan komme til at knibe haardt! Hvorfor netop et Aar?

SCHOLL

Her er et Festblad med Zernikows Biografi og Billede. Der kan De læse.

TELLERMANN

Jeg vil ikke se det.

SCHOLL

Det var ikke for den Tings Skyld; men der udsættes en Præmie til næste Aar for den, som finder et Middel mod Morbus Mac Neil.

TELLERMANN

Der er et og andet Menneske, som jeg kunde ønske Morbus Mac Neil hellere end at helbrede dem.

SCHOLL
(skælmsk)

Det er nu engang ikke Professor Tellermanns Fag at gøre Folk syge.

TELLERMANN

Nej, det er det jo ikke. Men det var ingen Skade til, om man fik Lov til at beholde sine gode Følelser for Menneskene, saa var der mere Mening i at gøre noget for dem.

SCHOLL

Det er vel ikke Menneskene, der har gjort Dem Uret, Professor Tellermann?

TELLERMANN

Saa det er det ikke!

SCHOLL

Jeg mener: — Det er den og den; men ikke Menneskene. Ingen ved bedre end jeg, hvilken Uret, der er gjort mod Dem. — Men — vi er paa gode Veje med Morbus Mac Neil.

TELLERMANN

Tror De paa Menneskene, Scholl?

SCHOLL

Er det Alvor?

TELLERMANN

Ja, tror De, at Menneskene er værd de smaa hvide Mus, som vi forgifter for deres Skyld?

SCHOLL

Jeg tror — Skal jeg virkelig sige det? — jeg tror paa — visse Kræfter i Menneskene. Jeg ved ikke, om jeg maa kalde dem Ideerne. Jeg tror, Ideerne er imellem os, ligesom de græske Guder, at de kæmper indbyrdes, med os og mod os og giver os tifold Styrke og stundom knuser os.

TELLERMANN

Det lyder jo meget stort. Men ukærlige Mennesker sejrer ved Uretfærdighed. Det er Sandheden! — Der har De tre af Deres Ideer!

SCHOLL
(ivrig)

Javel. Javel — — Jeg tror nu — ja jeg tror ialtfald paa Arbejdet! Jeg tror paa, at man maa gaa ret frem. Mon jeg ikke ogsaa har lært det af Professor Tellermann?

TELLERMANN
(ivrig)

Lad os gaa til Arbejdet Scholl og glemme Resten. Kom med mig. Her gaar jeg og spilder Tiden med Klager, som en Nar. — Jeg gik her og blev bitter. Arbejdet er den bedste Svedekur for den Slags Vædsker. Kom Scholl!
(De gaar mod Døren tilhøjre.)

HELENE

Saa ser jeg dig vel ikke mere iaften?

TELLERMANN

Nej. (Kysser hende flygtigt.)

HELENE

Vil du ikke gaa ind og sige Godnat til Therese? Hun var saa bedrøvet.

TELLERMANN

Det er sandt — Vent et Øjeblik, Scholl — Eller — du kan jo hilse hende, Helene. Kys hende og sig, at Far har forfærdelig travlt.
(Gaar.)

HELENE
(idet TELLERMANN er ved at lukke Døren)

Henry!

TELLERMANN

Hvad er det nu?

HELENE

Aa ingenting. Gaa blot. (Hun gaar tungt og træt mod Baggrunden,

Tæppet.

TREDIE AKT

Laboratoriet. Langs Væggene Reoler og Skabe med Flasker og Redskaber af Glas og Porcellain. Gaskogeapparater — en Autoklave. Midt paa Gulvet en stor Disk med mange Slags Redskaber, fine Vægte under Glasklokker. En Dør i Baggrunden og bagest tilhøjre. En Kamin, hvori det brænder, midt paa højre Væg. Dr. Scholl i en hvid Kittel staar bag Disken (hel Profil) og betragter gennem et kompliceret Mikroskop et Præparat. Det banker.

Gamle Scholl
(stikker Hovedet ind)

Er det tilladt.

Dr. Scholl
(uden at se op)

Vent blot —

Gamle Scholl

Jeg hørte, at du var alene.

Dr. Scholl

Et Øjeblik —

Den Gamle

Lad dig endelig ikke forstyrre.

DR. SCHOLL

Straks — straks.

DEN GAMLE

Jeg sætter mig her og venter. (han sætter sig ved Siden af Døren i Baggrunden paa Laboratoriets eneste Stol.)

DR. SCHOLL

Der har vi den. (vender sig) Der har vi den, Gamle! (Et Par Skridt imod ham) Naa Goddag — Goddag. Hvordan har du det? Du skulde vide, hvad jeg opdagede nu!

DEN GAMLE

Har du opdaget noget?

DR. SCHOLL
(over Mikroskopet)

Her har jeg den.

DEN GAMLE

Hvad for en?

DR. SCHOLL

Bacillen — den gule for Pokker. Vil du se den. Ja den er ikke gul.

DEN GAMLE

Har du opdaget den?

DR. SCHOLL

Her er den.

DEN GAMLE

Saa pas godt paa den.

Dr. Scholl

Vil du se den. Her er den, dejlig rødmalet. Karmin som det sømmer sig en Dævel.

Den Gamle

Aa jeg ser saa daarligt. Ja til Lykke med det!

Dr. Scholl
(atter ved Mikroskopet)

Sagen er den. Vi har taget fejl af den. Der er nemlig to — der ligner hinanden som to Djævle paa et Haar. Det er et rent Tilfælde, at jeg fik fat i den — Ja jeg har længe haft en Anelse — men nu ligger det hele lysende klart for mig. Det passer. (vender sig) Der er ikke noget saa skønt i Verden, som at se — at det passer. Ganske klart og simpelt.

Den Gamle

Naa Tellermann har taget Fejl? Jeg troede det Hele var klappet og klart allerede. Det stod der i „Solen“.

Dr. Scholl

Vi var nær ved at tro det, vi havde faaet Sygdommen til at slaa an baade paa Mus og Marsvin, men det var saa underlig lunefuldt. Det saa ogsaa ud som om vi kunde helbrede den.

DEN GAMLE

Han er bleven svært aabenmundet mod Journalisterne Tellermann.

DR. SCHOLL
(nølende)

Naaja — han har maaske været for stejl før.

DEN GAMLE

Jeg tænkte nok, det var Løgn det Hele.

DR. SCHOLL

Det var det ikke. Vi har to Marsvin Jean og Jaques — Det saa ud til, at de kom sig; men da jeg nu kom imorges, var Jaques død. — Nu gælder det at finde ud af, hvorfor Jean er kommen sig, men ikke Jaques — Jeg tror, jeg ved det.

DEN GAMLE

Pas nu bare godt paa det.

DR. SCHOLL

Hvad mener du med det?

DEN GAMLE

Pas paa, at en anden ikke løber med Bæstet!

DR. SCHOLL

Hvad vil det sige?

DEN GAMLE

Naar du har fundet Bacillen, saa skal du vel ogsaa have Æren af det.

DR. SCHOLL

Ja hvad — jeg forstaar ikke, hvad du mener.

DEN GAMLE

Naar du har fundet den, saa skal du vel ogsaa have Æren og Pengene. De siger jo allerede, at det er dig, som er den egentlige Leder — saa skal Tellermann vel ikke have hele Fordelen.

DR. SCHOLL

Den egentlige Leder. Det ved du jo ikke er sandt. Det har jeg jo sagt dig.

DEN GAMLE

Du siger jo selv, at det er dig, som har fundet Bæstet.

DR. SCHOLL

Alt hvad jeg kan, har jeg lært af Tellermann. Jeg arbejder hos ham og efter hans Methode. Han har sat mig til dette. Om jeg saa har den Smule Held at finde dette ved et Tilfælde.

DEN GAMLE

Du sagde jo, at Tellermann havde taget Fejl og du har fundet den rigtige. Den, som har

Fejlen kan beholde Fejlen, og den som har Retten skal ikke give den fra sig. — Jeg har tænkt meget paa dig i den sidste Tid. Rejs og lav dit eget Laboratorium.

DR. SCHOLL

Saa — Hvad er nu det?
Hør nu — jeg vil bede dig om ikke at tale mere saadan, for jeg vil ikke høre paa det. (affejende) Nej det vil jeg ikke høre paa. — — Det er jo lumpent. Det er jo — gement, hvad du vil have mig til! Ikke et Ord mere om dette. Jeg ber dig!

DEN GAMLE

Jeg skal nok tie.

DR. SCHOLL

Du maa tilgive min Heftighed.

DEN GAMLE

Jeg skal nok vogte min Mund.

DR. SCHOLL

Jeg bad dig om at tilgive mig.

DEN GAMLE

Der er ikke noget at tilgive. Jeg skal saa sandelig nok holde min Mund. (Tier et Øjeblik) Jeg synes blot, at din gamle Onkel maa have Lov til at give dig et Raad, naar du vil staa dig selv i Vejen, uden at han straks skal være

gemen og lumpen. Ja for det er at staa sig selv i Vejen — at kaste sin Lykke bort.

DR. SCHOLL

Lad os nu tale om noget andet Onkel.

DEN GAMLE

Jeg siger jo ingenting. Men du kunde gøre godt mod mange, hvis du havde Tanke for andre end Tellermann, men jeg skal nok tie stille. — Du som er saa ung, hvad kunde du ikke naa!

DR. SCHOLL

Naar jeg er saa ung, saa har jeg Tid nok. (Ser paa sit Ur) Nu skal Dyrene fodres. Vil du se? (Han gaar til Baggrunden, aabner Døren. Man ser ham under det følgende stundom i Værelset bag.)

DEN GAMLE

(Drejer sin Stol, saa han kan høres)

Du og Tellermann — I kommer saamænd alligevel til at skilles før eller senere. Det er Naturens Gang, men det gælder om at være klog, mens man er ung. Jeg kunde maaske lære dig noget, men jeg skal nok vogte paa min Tunge.

DR. SCHOLL

Vil du se Marsvinene Onkel. Vil du se Jean — den Helbredede?

DEN GAMLE

Nej jeg vil ikke se Jean. Jeg vil ikke se

Marsvinene. Jeg ser Svin nok. Kom lidt her. Jeg maa vel have Lov til at fortælle dig noget om mig selv.

DR. SCHOLL
(I Døren)

Jeg hører godt Onkel. (Atter til sit Arbejde)

DEN GAMLE

Livet er fuldt af Bakterier, som forhærdes og æder og opløser vores Hjerter. Det dør vi af. Det er den gule Død. Find et Serum mod dem. Vi vil alt for os selv og de andre under os intet. Det er den gule Død. Vi hader og hidser hinanden, det gør vores Hjerte goldt, som Asfalten vi træder paa. Dér vokser ingen Lykke og ingen Skønhed og ingen Tro sig stor. Jeg ved det, for jeg er selv død. Find et Serum mod det! — Jeg kunde ogsaa have gjort min Lykke, da jeg var ung. Den Gang, jeg havde skrevet min Tragedie om Hector. Du skal bare forelske dig i Primadonnaen, sagde kloge Folk — saa bliver Stykket spillet. Men nej — jeg var Idiot og forelskede mig ikke i Primadonnaen. Jeg mente, det skulde gaa rigtig og retfærdigt til og saa blev min Hector myrdet og begravet, og jeg selv med ham. Det kan du have godt af at høre.

DR. SCHOLL

Jeg hører jo Onkel.

DEN GAMLE

To Gange myrdede Menneskene mig. Første Gang med Ligegyldighed og anden Gang med Smiger. Tre Gange myrdede de mig. Sidste Gang med Ligegyldighed igen. Fire Gange myrdede Menneskene mig. Den sidste Gang med Ondskab og Kulde, da min Hector blev begravet, (Rejser sig og taler ind i Bagværelset) men det som jeg vil lære dig, det er, at alle Mord er Selvmord. Fordi man ikke er stærk nok til at staa imod og ikke klog nok til at se sin Fordel. Kort og godt, fordi man er et Mæhæ, som lader sig myrde. (mere dæmpet) Du kunde ogsaa gerne skænke andre end Tellermann en Tanke. Jeg vil ikke tale om mig selv. Men du kunde gerne huske paa mig. De unge tænker ikke paa de gamle. De ved ikke, hvad fattig Alderdom og Kummer er.

DR. SCHOLL
(i Døren)

Jeg vil jo gøre alt for dig, hvad jeg kan. Tellermann er ikke karrig. Men du maa ikke forlange Forræderi af mig. Nu beder jeg dig alvorligt, at vi ikke skal tale et Ord mere om dette.

DEN GAMLE

Du ser, at jeg er tavs. Farvel (gaar mod Døren tilhøjre) Farvel Herr Ædelmod. Herr Ødeland. Man skulde bare hedde Tellermann ja, og ikke

bære samme Navn som dig og ikke være en fattig Lus. Man skulde bare hedde Tellermann, saa lagde du dig gerne ned paa Stenbroen, forat man kunde træde blødt.

DR. SCHOLL
(efter ham)

Vær nu ikke vred Onkel. Alt hvad jeg kan hjælpe dig med, vil jeg. (tager sin Tegnebog frem) Vær nu rar Onkel — og ikke sær. Det er jo den første i Maaneden — jeg har —

DEN GAMLE

Tror du jeg vil have Penge af dig.

DR. SCHOLL

Herregud Onkel. Det er jo da en Selvfølge, at du kommer til mig.

DEN GAMLE

Jeg vil hellere dø, vil jeg.

DR. SCHOLL

Vær nu ikke sær Onkel.

DEN GAMLE

Hvis det ikke var, at jeg ikke har en eneste Hvid i Lommen, saa vilde jeg hellere sulte ihjel. (stopper Pengesedlerne i Lommen og gaar tilbage mod sin Plads, mens DR. SCHOLL vender tilbage til sit Arbejde) Pyh! Pyh! Saadan en Ødeland. Kaste sin Rigdom

ud paa Gaden. (Han sætter sig) Jeg vilde skamme mig.

(Ophold.)

Har du nu snart fedet de ulykkelige Marsvin, som du forgifter for at frelse Menneskene. Hæhæ. Jeg skulde ogsaa engang frelse Menneskene. Kender du ikke den: „Skønhed skal frelse Verden. Oh lyse Lykkedrøm!" Det var nyt dengang. Men Verden blev bare værre og værre!

(Professor Tellermann og Helene kommer hastig fra højre. Den Gamle rejser sig)

Tellermann
(straalende)

Nu skal du se Helene! Goddag Herr Scholl. Hvor er Deres Neveu?

Dr. Scholl
(fra Kammeret)

Her! Herr Professor.

Tellermann

Alt vel?

Dr. Scholl
(som den, der har sin Opmærksomhed ved andet)

Ja — kommer straks.

Tellermann

Kan jeg komme til?

Dr. Scholl

— Straks.

Tellermann

Jeg har sovet rundt tolv Timer Scholl.

DR. SCHOLL

Det — kunde De trænge til Professor Tellermann.

TELLERMANN

Og jeg har gode Nyheder! Det er en lykkelig Dag. Nu faar vi Statsunderstøttelsen alligevel Scholl.

DEN GAMLE

Dagen er ikke saa lykkelig for Professor Zernikow.

TELLERMANN
(hastig)

Hvad da?

DEN GAMLE

Han kan snart være en knust Mand. Man siger, der skal rejses en Anklage mod ham.

HELENE

Det glæder mig!

TELLERMANN
(smilende)

Naa Helene!

DEN GAMLE

Man siger, at Professor Zernikow har benyttet Mennesker til sine Eksperimenter. En Moder anklager ham for sin Søns Død.

TELLERMANN

Hans Ærgærrighed og Forskerlidenskab er ubændig. Det er ikke let at sige, hvad der er Ret. — Jeg skal forøvrig ikke hykle nogen Sorg.

DEN GAMLE

Det bliver Sensation paa en anden Maade, end han havde tænkt sig. — Hæhæ — vilde Dyr.

TELLERMANN

Vilde Dyr, siger De?

DEN GAMLE

De bliver alle til vilde Dyr.

TELLERMANN

Saa er det godt, at vi er naaet saa vidt, som vi er naaet uden at blive til vilde Dyr. (mod Døren) Hører De Scholl! — alle disse Nyheder! — Kom her Helene! (Da han ser, at GAMLE SCHOLL bukker og vil gaa) Bliv blot, saa kan De faa noget at se Herr Scholl. Saa kan De faa noget at skrive om i „Tiden“.

DEN GAMLE

Det har jeg aldrig gjort Herr Professor.

TELLERMANN

Det var min Spøg. Men nu bliver der noget at skrive om. Tro De mig! Man skal blive tvunget til at søbe den Kaal, man har spyttet i. (Taler ind i Døren) Hvad bestiller De Scholl?

DR. SCHOLL

Poder.

TELLERMANN

Vil du se Helene?

HELENE

Nej det kan jeg ikke lide at se.

DR. SCHOLL

Jeg er færdig — straks.

HELENE

(tager TELLERMANN's Arm og fører ham mod Forgrunden)

Henry — Jeg er saa lykkelig. — Aa hvor jeg glæder mig til, at du skal blive færdig. Jeg vidste, at det vilde gaa saadan. Saa rejser vi. Ikke? Saa skal du hvile dig.

TELLERMANN

Ja saa skal jeg hvile mig. Jeg skal ligge paa Ryggen og aande Luften. Scholl har De fodret Jean og Jaques?

DR. SCHOLL

(kommer frem i Døren)

Ja det vil sige. Jaques er død.

TELLERMANN

Hvad for noget! Er den død?

DR. SCHOLL

Den laa død her, da jeg kom imorges Klokken 6.

TELLERMANN

Hvad vil det sige. Lad mig se.

DR. SCHOLL

Den ligger der under Glasklokken.

TELLERMANN

Det er jo umuligt. Der maa være begaaet en Uforsigtighed. Hvad har De gjort Scholl?

DR. SCHOLL

Det Hele er jo underligt lunefuldt og usikkert.

TELLERMANN

Hvad er lunefuldt?

DR. SCHOLL

Sygdommen selv og Resultatet af vore Eksperimenter.

TELLERMANN

Saa-aa?

DR. SCHOLL

Vil Professor Tellermann se her.

TELLERMANN

Men Jean?

DR. SCHOLL

Han kommer sig. Han har det godt.

TELLERMANN

Naa der kan De se! — „Lunefuldt og usikkert“? — Hvad har De gjort med Jaques? Tænk Dem om. Den skulde ikke være død!

DR. SCHOLL

Hvis Professor Tellermann vil se — jeg mener, jeg har fundet Fejlen.

TELLERMANN

Fejlen — Fejlen? Der er ingen Fejl.

DR. SCHOLL

Vi har været paa Vildspor — Ja — der er

nemlig to Baciller. Her har jeg den! Den anden har nemlig intet med Sygdommen at gøre, saa vidt jeg kan se.

TELLERMANN

Saa ikke? Det skulde De fortælle Deres Onkel, forat han kan sætte det i Avisen.

HELENE

Jamen Henry! (tier ved et Blik fra TELLERMANN.)

DEN GAMLE
(mumler)

Ja det kunde nok fortjene at komme i Avisen.

DR. SCHOLL

Professor Tellermann. Min Onkel sætter intet saadant i Avisen.

TELLERMANN

Saa det gør han ikke. Naa!

DR. SCHOLL

Det gør mig bittert ondt. Jeg troede, jeg var fri for en saadan Mistanke. Min Onkel kan bevidne —

TELLERMANN

Tak. Jeg behøver ingen Bevidnelser. Deres Onkels egne Ord siger noget andet. Det er i hvert Tilfælde venligt af Dem at belære mig.

DR. SCHOLL

Jeg udfører det Arbejde, De har paalagt mig.

TELLERMANN

Og en Smule til — og finder Fejl ved mit, mens jeg sover. Det skal vel være Dem nu! Først Zernikow og nu Dem! Tak! Jeg har ingen Brug for Lærere. Jeg er udlært for længst.

DR. SCHOLL

Tillader De, at jeg beder min Onkel gaa, før vi fortsætter.

TELLERMANN

Deres Onkel har ingen Skade af at høre, hvorledes jeg besvarer Deres Hovmesteri. Saa kan jeg ialtfald være vis paa, at hans Meddelelser i Bladene sker mod bedre Vidende. Jeg gad nu nok undersøge denne Sag.

DR. SCHOLL

Jeg staar til Rede med enhver Oplysning.

TELLERMANN

Tak jeg kan selv. — Det er bedst at vi skilles Scholl. Jeg mærker, at vi kan ikke arbejde sammen mere.

DR. SCHOLL

Professor Tellermann. Er det Deres Mening? Er det Deres Mening, at jeg skal gaa.

HELENE

Jamen Henry!

TELLERMANN

Lad mig selv ordne mine Forhold Helene.

Hvadenten jeg nu har Ret eller Uret — jeg har mistet Tilliden. Jeg kan ikke have en Medarbejder, som modtager Besøg af „Tiden"s Journalister. — Jeg stoler ikke paa andre end mig selv.

DR. SCHOLL

De gør mig skammelig Uret.

TELLERMANN

Hvem har lidt Uret. De eller jeg?

DR. SCHOLL

Uret kan vi alle komme til at lide. Men det gælder vel om at bære den og overvinde den.

TELLERMANN

Lad det være som det vil. Lad være at jeg gør Dem Uret. Jeg kan imidlertid ikke arbejde sammen med nogen anden. Lad os arbejde — hver for sig. Farvel. Der er ikke andet at gøre. Farvel. (Ved Disken)

Er dette Deres Præparat Doktor Scholl?

DR. SCHOLL

Ja.

TELLERMANN

Det som De kalder Deres Opdagelse?

SCHOLL

Ja.

TELLERMANN

Vil De tage det med Dem?

DR. SCHOLL

Nej.

TELLERMANN

Kan De erstatte det?

DR. SCHOLL

Ja.

TELLERMANN

(tager en lille Glasgenstand fra Mikroskopet)

Godt. Saa tillader De, at jeg brænder det. (Han kaster det ind i Kaminen.)

DR. SCHOLL

(bukker og gaar fulgt af sin Onkel, som brummer.)

HELENE

(som under dette har vendt Ryggen til)

Men Henry!

TELLERMANN

Tal ikke om dette!

HELENE

Jeg maa have Lov til at spørge.

TELLERMANN

Jeg vil være alene om mit Arbejde. Jeg vil ikke at andre skal stjæle det. Jeg vil være alene. Det har jeg Lov til.

HELENE

Scholl stjæle!

TELLERMANN

(ifører sig en hvid Kittel)

Der er ikke andre end os, der er saa latterlig godfjottede at vi tror paa Mennesker.

HELENE

Men Scholl! Som er dig saa hengiven. Kender du nogen mere paalidelig? Husk dog — husk blot hans Smil — har du set noget saa roligt og godt. — Han stod her og var nær ved at græde.

TELLERMANN

Jeg gad se den Mand, som i mit Sted ikke havde jaget ham paa Døren samme Dag, den Notits stod i „Tiden“. Willis antydede jo selv, at det var den gamle Scholl, og nu giver han sig til at raabe op om min „Fejl“. Jeg har fundet Løsningen. Det er min Stolthed! Og skal noget korrigeres, saa kan jeg gøre det selv. Jeg har allerede skrevet til det medicinske Selskab.

HELENE

Har du sendt det?

TELLERMANN

Nej, jeg har det her (tager et Brev frem af sin Tegnebog) Jeg skrev det igaar Aftes.

HELENE

Saa var det da godt, at du ikke sendte det.

TELLERMANN

Godt? — Brevet skal sendes straks.

HELENE

Men — men du maa da se først. Den ene er jo død.

TELLERMANN

Tilfældighed! Den anden lever. Og det haster. Kommer jeg ikke først, saa kommer jeg sidst. Zernikow kan melde sig, hvad Dag det skal være. Brouard, — Kingsley, — Oppenheimer. Rundt omkring i Verden sidder der Folk, som ikke er langsomme.

HELENE

Jamen du maa dog være sikker i din Sag.

TELLERMANN

Jeg er sikker i min Sag.

HELENE

Men Scholl sagde jo.

TELLERMANN

Scholl vilde vigte sig.

HELENE

Han gav jo Grunde Henry.

TELLERMANN

Serumet kan have været for svagt. Det er uvæsentligt. Jeg skal hurtig være klar over det. Lad mig nu komme til! (Begynder at ordne paa Disken.)

HELENE

Saa gaar jeg Henry (nøler) Du venter jo lidt med at sende Brevet. Ikke?

TELLERMANN

Vi faar se.

HELENE

Ingen kan jo længes mere brændende efter at du skal blive færdig end jeg — men hvis du sendte det lige nu, saa maatte Scholl jo —

TELLERMANN

Scholl? Du skulde ikke nævne det Navn. For nu sender jeg Brevet.

HELENE

Gør det ikke Henry!

TELLERMANN

Hvad i Alverden kan du vide om det. Tal dog ikke om Ting, som du ikke forstaar dig paa! Af to Grunde bliver jeg nødt til at sende Brevet straks og begge Grunde hedder Scholl. Jeg vil ikke lade mig kujonere af hans Kritik.

HELENE

Det er da ingen Grund Henry.

TELLERMANN

Den anden er bedre. Scholl ved nu alt, hvad jeg ved. Han kan lægge en Smule til af sit eget og melde sig med sin Opfindelse den Dag i Dag.

HELENE

Det gør han ikke.

TELLERMANN

Ikke? Du ved bestandig bedre. Det har

været min Stolthed og Lykke i al denne Tid, at jeg skulde komme saa vidt, at jeg kunde sende dette Brev. Det har ligget og lyst inden i mig. — Men vinder jeg ikke denne Gang, saa vinder jeg aldrig. Jeg vil ikke snydes og bedrages igen. Jeg har faaet nok af det. — Hvor er August? (Han gaar til Døren og raaber ud) Portner! Send August herop. Han skal gaa til Posthuset for mig.

PORTNEREN

(en gammel rystende Mand stikker Hovedet ind af Døren)

August gik for ti Minutter siden. Han har fri iaften.

HELENE

Naaja — saa venter det. Ikke sandt Henry.

(PORTNEREN gaar.)

HELENE

Henry. Ikke sandt? Saa er det afgjort. Det er Skæbnen selv, som har afgjort det. Der kunde komme noget ondt af det.

TELLERMANN

Nuvel. Det kan jo vente til imorgen. Nu maa du være sød ikke at forstyrre mig. Jeg maa undersøge dette Kadaver.

HELENE

Henry du har Feber!

TELLERMANN

Det er Arbejdet, som brænder i mig.

HELENE

Farvel da Henry. Kommer du over og spiser til Middag.

TELLERMANN

Jeg har ikke Tid Helene. Vær god og send mig lidt Mad her.

HELENE

Therese ser dig aldrig mere. Hun spørger: Hvor er lille Far? Kommer lille Far ikke?

TELLERMANN

Det varer jo kun et Par Dage. Hils hende og giv hende et Kys fra lille Far.

AUGUST

(kommer i det samme ind. Der bliver ganske stille. Han ser sig sky og forlegen omkring og gaar helt frem paa Gulvet uden at tale.)

TELLERMANN

(med dæmpet Udraab)

Der er jo — August.

AUGUST

Professoren maa undskylde. Jeg var herinde i Formiddags og saa glemte jeg en Pakke. (finder den paa en Skabsafsats)

TELLERMANN

Det var godt De kom, saa kan De med det samme tage dette Brev August. Det skal indskrives paa Postkontoret. De skal have Kvittering. (giver ham Brev og Penge)

HELENE

Henry.

TELLERMANN

Du ser jo, at August kom.

AUGUST
(gaar med Brevet.)

TELLERMANN

Det var jo aldeles, som om det var Skæbnens Vilje. Gudske Lov, nu er det gjort. Det lettede virkelig. Maaske sidder Brouard eller Zernikow eller Scholl i dette Øjeblik og skriver et lignende Brev. Maaske har August frelst mig fra at komme for sent.

HELENE

Og du vil lade en saadan Tilfældighed afgøre det.

TELLERMANN

Du raadede mig nu selv til det.

HELENE

Aa hvad raadede jeg dig til. Jeg bad dig om at vente. Kald ham tilbage! (Hun løber til Døren) August! August!

TELLERMANN

Kommer han?

HELENE
(farer til Vinduet)

August! August!

Tellermann

Du maa raabe højere, hvis han skal høre.

Helene

August! (ind i Stuen) Det nytter ikke.

Tellermann

Saa tager vi det som Skæbnens Afgørelse.

Helene

Aa hvad ved vi om Skæbnen. Maaske vil den gøre os Fortræd.

Tellermann
(i pludselig Angst til Vinduet)

August! (derpaa ind i Stuen) Han for afsted paa Cycle. — Det er jo ogsaa latterligt. Skæbnen gøre Fortræd? Har du nogensinde hørt, at man lod Tilfældet raade, for at det skulde gøre Fortræd?

Helene
(knuger sine Hænder)

Det vil vel hverken det ene eller det andet. — Vi gaar bare tilhavs og har sluppet Roret.

Tellermann

Det er din Skyld. Du søger at gøre det saa haardt for mig som muligt.

Helene

Om Forladelse. Om Forladelse! Bryd dig ikke om mig!

TELLERMANN
(ordner ved Disken)

Jeg behøver jo ikke at sige mere end jeg kan staa ved. Det er jo et Foredrag, jeg skal holde. (halvt vendt imod hende. Bedrøvet) Farvel da Helene.

(De omfavner hinanden pludselig, kort og heftigt.)

TELLERMANN
(igen ved Disken)

Jeg maa skynde mig. I Løbet af otte Dage kan meget gøres. (HELENE gaar.)

Tæppet.

FJERDE AKT

Redaktørens Kontor, et ikke stort Værelse. Et Vindu tilhøjre, en Dør tilvenstre. Reoler langs Væggene. Foran Vinduet et Skrivebord. Her sidder Redaktøren. Ligeoverfor ham i en Lænestol sidder Gregor. Imellem dem er et lille Bord med en Vandkaraffel og Glas. Det ringer paa Telefonen.

Redaktøren

Undskyld mig. (med Telefonen) Javel — Bybanen? Ja — 10 Mand dræbt? — Naaja. Skaf hvad De kan af Oplysninger! — — Ja det er jo sørgeligt — En Departementschef javel — Næsen knust? — Interview ham! — Kan De skaffe et Billede af ham, er det godt. — Ja han bliver køn. Hihi — Farvel kære Ven. (ringer af)

Gregor

Den Bane har bestandig Uheld i den senere Tid.

Redaktøren

Har De Aktier?

Gregor

Jeg har solgt for længe siden.

REDAKTØREN
Kære Gregor. De har bestandig Held.

HERMANN
(kommer)

REDAKTØREN
Er Price kommen fra det medicinske Selskab med Tellermanns Foredrag?

HERMANN
Vi venter ham hvert Øjeblik.

REDAKTØREN
Godt! Send ham herind. Er der noget nyt om Profeten i Skt. Petersborg?

HERMANN
Ja der er et Telegram, om at han er døende. Men de seneste Efterretninger siger, at det er Løgn. Han er helt rask igen.

REDAKTØREN
Sæt „døende“ med fede Typer. Saa faar Folk da et Øjebliks Fornøjelse. — De faar et Par Spalter om en Ulykke paa Bybanen.

HERMANN
Ulykker igen. Og der er vulkanske Udbrud med 10,000 Døde og to Hundrede nye Tilfælde af den gule Død.

REDAKTØREN
Det er vel stadig fra Forstæderne?

HERMANN

Ja, det er det jo. Det er jo nærmest Smaafolk.

REDAKTØREN

Godt! — Ja det gør det jo ikke bedre. Skønt skidt! de Folk har bare godt af at dø, kære Ven. Ja De er en ædel Sjæl fra Provinsen, Hermann. Men jeg kommer selv fra Smaafolk. Jeg kender dem. Det er noget Rak.

HERMANN

Saa har De jo fundet Rentier Martins Lig — ja man ved ikke endnu om, det er et Mord eller et Ulykkestilfælde.

REDAKTØREN

Man maa da haabe, at det er et Mord.

HERMANN

Ja for Bladets Skyld ja.

REDAKTØREN

Ja Martin kan det s'gu da være ligegyldigt.

HERMANN

Ja. Jaha — saamænd. Det kan det vel jo — Vi har staaende to Spalter om Grevinde — hvad er det hun hedder's Brudehat. Den skal være sensationel. Skal den paa? Brylluppet er først om en Maaned; men Plonplon skælder ud, fordi den ikke er kommen paa.

REDAKTØREN

Lad den bare komme paa. Det er udmær-

ket med alle disse Ulykker; men man kan ogsaa faa for meget af det gode. Vi maa s'gu se at lyse lidt op i den gule Død og al Begrædelsen.

HERMANN

Ja der er jo nok at græde over. Skulde man græde over alt, hvad der sker bare paa en Dag, saa blev man ikke færdig, selvom man blev trehundrede Aar gammel — Men man har jo ikke Tid — desværre, nej. — Ikke engang til sit eget — nej.

REDAKTØREN

Hihi nej. Det har De s'gu Ret i Hermann. — Der er vel ingen Spydigheder mod Grevinden?

HERMANN

Jo, der er jo nogen smaa Spydigheder i den.

REDAKTØREN

Stryg dem! Vi skal ikke have noget af den Slags mer! Rens den ud! — Har vi ikke noget, som er mere i Retning af det idylliske?

HERMANN

Nej idyllisk. Vi har en Artikel af Beck om ham selv og hans sidste Triumfer. Der vil sige, den er anonym. Men den er af ham selv. Ja.

REDAKTØREN

Er den god?

HERMANN

Ja, om den er god, ved jeg ikke. Den er ialtfald voldsom rosende. Det er en Slags Hyldest og Taksigelse for hans Digtning.

REDAKTØREN

En saa velment Artikel bør man være glad for. Lad den bare komme paa — ellers bliver han gal i Hovedet. Men vi skulde gerne have lidt, som — Helst lidt gudeligt! Der er Folk, som vil have det.

HERMANN

Ja det kan vi vel altid faa. Plonplon har en anden Artikel om Frøken Fifi; men den er ikke idyllisk og ikke gudelig heller (med en sørgmodig Latter) nej den er s'gu ikke.

REDAKTØREN

Fifi. Lad os bare faa hende med. Hun vækker jo Sensation for Tiden.

HERMANN

Der bliver daarlig nok Plads, naar vi skal have et Par Spalter om Professor Tellermanns Foredrag.

REDAKTØREN

Ja lad os nu se, om vi behøver mere end en halv Spalte om Tellermann idag. (Til Direktøren) Tror De videre paa Tellermann — at det er andet end Sensation?

GREGOR

Nej.

REDAKTØREN

Sæt De bare Frøken Fifi paa!

HERMANN

Den er gruelig skabrøs, Herr Redaktør.

REDAKTØREN

Aa skidt! Det nytter ikke med al den Begrædelse. Hun skal jo være sød Fifi. — Send Price herind, naar han kommer. Jeg venter iøvrig ogsaa Doktor Scholl. Vi maa se at faa ham til at skrive om Tellermann imorgen. — Vis ham herind, hvis han kommer. — Det er Fremtidens Mand Scholl! —

(HERMANN gaar.)

Man siger, at han er Mand for at mule Tellermann. Vi skal faa ham til at give Tellermann en ordentlig Omgang. De Lærde er s'gu morsomst, naar de slaas. Hihi. Det er Sjou, naar de mest begavede Mænd i Landet smækker hinanden nogle vældige paa Kassen og dunker hinanden i Hjertekulen. Hihi.

GREGOR

Har De sovet godt? De er saa munter.

REDAKTØREN

Solen skinner. Jeg havde en bandsat Hovedpine imorges. Den er gaaet over. Jeg blev

saagu' helt hypokonder og troede, jeg havde faaet den gule Død. Naaja — det letter.

GREGOR

Man siger, at De egentlig er Melankoliker, Willis.

REDAKTØREN

Ak ja! Hvem er ikke Melankoliker i underste Etage. Men det gør jo ikke stort, naar man bor højt oppe.

HERMANN

(kommer)

Jeg ved ikke. Jeg bør vel sige Redaktøren det. Der kommer en her og fortæller, at han „Spionen" — han skal være bleven syg.

REDAKTØREN

Syg?

HERMANN

Ja, de mener, at det er den gule Død, ja.

REDAKTØREN

(springer op)

Gule Død! Han var her igaar.

GREGOR

(rolig)

Hvorfor lader De ogsaa disse Banditter rende Dem paa Dørene.

REDAKTØREN

Er De ogsaa vis paa, at det er det, Hermann?

GREGOR
(med et stort Smil)
Panik! Han har nok Delirium.

HERMANN
Ja de siger nu bestemt, at det er den gule Død, stakkels Menneske. Og han saa jo ud, som han kunde komme til at fejle hvadsomhelst, ja.

REDAKTØREN
Vi maa jo haabe —

HERMANN
Ja — at den ikke breder sig.

REDAKTØREN
Hvor Fanden bliver Price ogsaa af? Send ham øjeblikkelig herind.

HERMANN
(vil gaa.)

REDAKTØREN
Det er maaske bedst at vente med Frøken Fifi til imorgen, saa vi har Plads. Den Sygdom interesserer vist alligevel det store Publikum.

GREGOR
(med et stort Smil)
Fordi Spionen kreperer?

REDAKTØREN
Der er to Hundrede Tilfælde om Dagen, Mand! Det er ikke til at spøge med. — Det

er vel heller ikke rigtig paa Forhaand at forkaste Tellermann aldeles.

HERMANN

Ja — der gaar jo Rygter om, at den er dukket op baade her og der i Byens Centrum. Der begynder at blive Panik. Ja — Det kommer jo vel ogsaa en Del af Navnet. Ja for der dør jo dog ikke mere end 30 Procent.

REDAKTØREN

Hvorfor har den ogsaa det forbandede Navn? — Kald den — kald den — den gule Syge.

HERMANN

Ja — ja — nu har Folk jo vænnet sig til det andet.

REDAKTØREN

Put det ind — put den gule Syge ind paa fire, fem forskellige Steder i Bladet, saa vi kan faa den forbandede Død ud af Verden.

HERMANN

Ja — nu haaber man jo paa Professor Tellermann — ja.

GREGOR

(rejser sig)

Jeg vil imidlertid gaa.

REDAKTØREN

Hvorhen?

GREGOR

I Bad.

REDAKTØREN

Vil De ikke vente og høre, hvad Price siger?

HERMANN

(i Døren)

Der er Price.

PRICE

(en yngre Mand kommer.)

REDAKTØREN

Naa. Hvordan gik det? Hvordan gik det?

PRICE

(tørrer Sveden af sin Pande)

Ja det var en Triumf. Det var det. Ren Sensation.

REDAKTØREN

Kan han kurere Sygdommen?

PRICE

Ja, han begyndte altsaa med —

REDAKTØREN

Kan han kurere den?

PRICE

Ja til Slutning lød det, som om han var helt sikker i sin Sag. Han venter jo nu at faa Anledning til at anvende Kuren. Men den er dyr.

REDAKTØREN

Men man kan altsaa gaa ud fra, at han kan kurere den?

PRICE

Ja — jeg tror det.

REDAKTØREN

Vi skal have hans Billede i Bladet.

GREGOR

Det kender vi de Triumfer. Imorgen falder de allesammen over ham.

PRICE

Det kan saamænd gerne være.

GREGOR

De har ladet Dem rive med, Price.

PRICE

Kan gerne være. De vrælede og klappede som rasende. Det smitter.

REDAKTØREN

Hvorfor skal man se saa sort paa det! Tellermann er en af vore første Videnskabsmænd. Det kan der dog alvorlig talt ikke være mere end en Mening om.

PRICE

Ialtfald har Tellermann haft et Øjebliks

mægtig Sensation. Det er jo det, det kommer an paa.

REDAKTØREN

Sensation! — De tænker heller ikke paa andet end Sensation. Ingen har nogensinde beskyldt Tellermann for Sensation.

PRICE

Ja i hvert Tilfælde var det en Triumf. Saa hvis det passer med Bladets Holdning —

REDAKTØREN

Bladet skal holde sig til Sandheden! Skriv tre Spalter, Price. Og find Clicheen med hans Billede frem. Det store!

PRICE
(gaar.)

REDAKTØREN
(til GREGOR, som vil gaa)

Blot et Øjeblik, kære Gregor. Jeg foreslaar, at vi gør et Kup.

GREGOR

Hvordan?

REDAKTØREN
(sidder halvt paa Skrivebordet)

Vi stiller straks de 100,000 til Tellermanns Disposition!

GREGOR

Nej saa gu' om vi gør det.

REDAKTØREN

Det skal jo alligevel gøres om et halvt Aar. Det kommer dog omtrent ud paa et.

GREGOR

Saa det gør det? Otte Maaneders Rente. Nej, De ved virkelig ikke, hvad Penge er.

REDAKTØREN

Det vil være velanvendte Penge.

GREGOR
(aabner Munden til et stort Smil)

Tror De ikke, jeg har andet at bestille end at betale for Ildebrande og Togulykker og den gule Død. Hvad kommer det mig ved, at Folk dør! De maa gerne. Der er Mennesker nok. — Jeg har gjort tilstrækkelig godt iaar.

REDAKTØREN

Her er Tale om et halvt Aars —

GREGOR

Otte Maaneders!

REDAKTØREN

Naa otte Maaneders Rente. Hvad er det for Dem?

GREGOR

Det er Penge bedste Willis. Desuden er det hele rimeligvis Humbug. Bagefter kommer der

en anden og forlanger Betalingen for sit skidt Serum.

REDAKTØREN

Jeg tror fuldt og fast paa Tellermann, og det er mig magtpaaliggende at faa udjevnet den Misforstaaelse, der har været mellem ham og Bladet.

GREGOR

De tror — De tror! — Nej man skulde s'gu ikke tro, De vidste, hvad Penge er. Pengene tror ingenting. Men de taaler ikke, at man smider dem ud. Det er ligesom om, man amputerede dem. Penge skal vokse om de saa æder den halve Menneskehed op derved — ellers er de døde. Det er deres Liv at vokse bedste Willis. — Jeg maa gaa.

REDAKTØREN
(forbitret)

Har De saadant Hastværk?

GREGOR
(ser ham lige i Ansigtet)

Jeg skal i Bad.

REDAKTØREN
(ser angst paa ham)

Tak! — Jeg lader imidlertid ikke denne Sag falde. Paa den ene Side lover jeg Dem, at den Modstand, De hidentil har mødt hos Ministeren skal være forbi.

GREGOR

Naa — og paa den anden Side?

REDAKTØREN

Paa den anden Side sætter jeg mit Venskab ind.

GREGOR

(med en godmodig tyst Latter)

Efter alle de Skarnbøtter, som De har smidt i Hovedet paa mig i sin Tid, er det mig naturligvis særlig dyrebart.

REDAKTØREN

Hvordan skal jeg forstaa Dem?

GREGOR

Som De vil.

REDAKTØREN

Et Glas Vand — maa jeg bede.

GREGOR

(skænker og rækker Glasset langt frem for sig, idet han trækker sig tilbage)

De er helt bleg. De skulde gaa i Seng.

REDAKTØREN

Det er denne forbandede Hovedpine. Den er pludselig kommen igen. — Gør mig den Tjeneste at kalde paa Hermann.

GREGOR

(i Døren)

Hermann!

HERMANN
(kommer.)

REDAKTØREN
Telefoner til Tellermann. Han er formodentlig endnu i det medicinske Selskab. Bed ham komme herop i en Sag af den yderste Vigtighed. De maa anmode ham indtrængende. Send samtidig Automobilen for at hente ham. Det er lige her henne i Gaden.

HERMANN
(gaar.)

GREGOR
Hvad er det for en vigtig Sag?

REDAKTØREN
Jeg troede, vi var kommen til Enighed.

GREGOR
De er en stor Skælm, Willis.
Det kan jeg godt lide!

REDAKTØREN
De vil ikke komme til at fortryde det. Hele Landet vil takke Dem. — Man vil ikke kunne nægte Dem nogen Ære.

GREGOR
Nej men de Penge kommer De til at betale selv, min kære Willis!

REDAKTØREN

Godt saa betaler jeg dem selv, og i mit eget Navn. Det bliver til Skam for Dem!

GREGOR

(skriver noget paa et Stykke Papir, som han tager frem af sin Tegnebog)

Skal vi gøre et Kompromis?

Hvis Tellermanns Kur er Svindel — saa staar De inde for Pengene. — Vil De underskrive?

REDAKTØREN

(med Ryggen til ham, tæller i Smug paa sine Vesteknapper.)

GREGOR

Ja eller nej.

REDAKTØREN

(tæller videre paa sin Frakke meget febrilsk)

Ja. (Skriver under).

GREGOR

Det kan i et vist Tilfælde være ubehageligere for Deres Arving end for Dem selv. (Stikker Papiret i sin Tegnebog.)

REDAKTØREN

De tror da vel ikke for Alvor?

GREGOR

Nej — jeg har det aldrig med at tro.

REDAKTØREN

(Rejser sig urolig og gaar frem og tilbage. Derpaa til Døren)

Hermann. Har De telefoneret?

HERMANN
(i Døren)

Ja. Professoren kommer.

REDAKTØREN

Hermann! Vi vil ikke have noget Svineri i Bladet i disse Dage. Hverken Fifi eller noget andet. Vi vil overhovedet ikke have noget Svineri. Det er alvorlige Tider. Send Plonplon hans Artikel tilbage.

GREGOR

Maa jeg udbede mig, at der ikke handles forhastet overfor Frøken Fifi. Lad hende sove i Skuffen et Par Dage. Det har hun ingen Skade af.

PROFESSOR TELLERMANN
(kommer)

Hvad ønsker Du? Min Tid er meget kostbar.

REDAKTØREN
(lyser op)

Kære Tellermann. Hjertelig Tak fordi Du vilde komme. Vi har en Meddelelse at gøre dig. Vor Ven her, som har hørt om din Triumf, og som er dybt greben af den Ulykke, som rammer Samfundet ved den gule Død, har besluttet at stille de 100,000, der er udsatte som Præmie, til din Disposition straks. — Jeg haaber, du vil glemme, hvad der har

været imellem os. Jeg synes, vi maa være vor Ven taknemmelig.

TELLERMANN

Ja. — Det er et Tilbud, som jeg modtager med Tak. — Det har Betydning for mig. — Ja jeg modtager det med Tak!

DOKTOR SCHOLL

(er stille traadt ind, bliver staaende ved Døren og bukker.)

REDAKTØREN

Hvem er De?

SCHOLL

Mit Navn er Doktor Scholl. Redaktøren har ønsket at tale med mig. — Jeg ved ikke i hvilken Anledning.

(Forlegen Pavse.)

TELLERMANN

Ja du undskylder —

REDAKTØREN

Blot et Øjeblik til. — Ja Doktor Scholl. Bladet vilde sætte megen Pris paa en Artikel fra Deres Haand om Professor Tellermann.

SCHOLL

Har Professoren ikke oplyst Dem om — at jeg har en fra Professor Tellermann afvigende Opfatning?

REDAKTØREN

Jeg beklager — jeg vidste ikke. Men har De ikke hørt Professor Tellermanns Foredrag?

SCHOLL

Jeg kommer derfra.

REDAKTØREN

Har det da ikke forandret Deres Opfattelse?

(Tavshed.)

TELLERMANN

Ærlig talt, Willis. Jeg finder dette lidet passende.

SCHOLL

Jeg beklager det dybt, Professor Tellermann. (vil gaa)

REDAKTØREN

Jamen — jamen — hør nu her kære Ven. Tellermann — Dette er jo Alvor. — Jeg maa have Lov. Doktor Scholl! De maa svare mig. (Holder paa ham)

SCHOLL

De maa tillade mig at gaa.

TELLERMANN

Jeg er Henry Tellermann, og det er min forhenværende Assistent, Doktor Scholl. Nu maa du vælge.

REDAKTØREN

Doktor Scholl — Mener De da — at De selv kan helbrede denne Sygdom?

SCHOLL

Det tør jeg ikke sige endnu. (Bukker og gaar)

TELLERMANN

Din Optræden er mærkelig, Willis. Jeg vil gaa! (Stanser) Jeg forstaar ikke, hvad vilde dette Menneske her? — Af pur Vigtighed har han givet sig til at finde Fejl ved min Methode, skønt han selv véd — skønt han véd, at jeg kan helbrede Morbus Mac Neil! — Hvilket Lægemiddel i Verden er helt fuldkommen? Jeg har undersøgt hans Indvendinger. — De har intet paa sig! — Jeg forstaar det ikke. — Den første den bedste misundelige Grønskolling, der bider mig i Benene — straks hører man ærbødigt paa ham og spørger højtideligt om hans Mening i mit Overvær. Jeg vil gaa. Hvis du ønsker vor Aftale udslettet — saa er jeg rede.

GREGOR

Herr Professor. Den Sag vedkommer slet ikke Redaktør Willis. Det er med mig, De har at gøre, og vor Aftale staar selvfølgelig ved Magt.

TELLERMANN
(bukker)

Jeg takker Dem, fordi De ikke hører til dem, som lægger Stene i Vejen for mig, men rydder dem bort. (Han gaar)

REDAKTØREN

Er der da ikke et Menneske, man kan stole

paa. Snyde og bedrage mig gør alle! (Han griber sig pludselig til Brystet og stønner) Kald paa ham!

GREGOR

Hvem?

REDAKTØREN

Scholl eller Tellermann — Hvad ved jeg.

GREGOR

(ud. Raabende)

Professor Tellermann!

REDAKTØREN

(gaar vridende sine Hænder frem og tilbage)

Aa gid det ikke var det! Aa gid det ikke var det!

HERMANN

(i Forbigaaende ved den aabne Dør)

Telefonen staar ikke. Alle spørger om Professor Tellermanns Foredrag. Det er som paa de største Dage. Ja.

REDAKTØREN

(tager sig sammen)

Man tror paa ham?

HERMANN

Ja — der er Begejstring.

REDAKTØREN

Gud ske Lov! — Vi skal have hans Portræt iaften Hermann — i Lysbilleder.

HERMANN

Ja. — Ja — Naar det nu bare maa virke!

REDAKTØREN

Lysbillede? — Der er da ingen Ting, der virker som Lysbilleder.

HERMANN

Naa — nej — jeg mente nu Kuren.

REDAKTØREN

Tellermann er ingen Reklamemager. — Idiot! — (vender ham Ryggen)

TELLERMANN

(kommer fulgt af GREGOR. De lukker Døren efter dem)

Hvad er der Willis?

REDAKTØREN

Ja jeg er ikke rigtig vel.

TELLERMANN

Noget alvorligt?

REDAKTØREN

Jeg ved ikke. — Det var en Krampe.

TELLERMANN

Krampe? — Har du haft Hovedpine?

REDAKTØREN

Ja med Afbrydelser.

TELLERMANN

Nogen Svimmelhedsfølelse?

REDAKTØREN

Engang imorges — og — nu igen. (Han synker om i en Stol)

TELLERMANN

Hm!

REDAKTØREN
(ser sygt op paa ham)

Hvad tror du, det er —?

TELLERMANN

Ja jeg kan ikke vide det.

REDAKTØREN

Det kan vel ikke være det?

TELLERMANN
(ser skarpt paa ham)

Vi faar se.

GREGOR

Altsaa den gule Død — (Han gaar)

REDAKTØREN
(raaber — snappende efter Vejret)

Nævn — ikke det forbandede Navn — Man kan da komme sig af den.

TELLERMANN

Javist, javist, vær bare rolig! — Vil du følge mig hjem til Kliniken?

REDAKTØREN

Ja Tak — (sagte) Du kan hjælpe mig. Ikke?

TELLERMANN

Vær bare rolig.

REDAKTØREN

Alt hvad et Menneske kan gøre, vil jeg gøre for dig.

TELLERMANN

Der er ingen Grund til at tabe Modet.

REDAKTØREN

Du skal se — vi skal gøre alt for din Kur — Lysbilleder — iaften.

TELLERMANN

Tænk nu dog ikke paa det! Kan du støtte paa Benene?

REDAKTØREN

Jeg skal prøve.

HERMANN

(kommer. Bestyrtet)

Er Redaktøren syg?

REDAKTØREN

(idet han rejser sig støttet af de andre)

Aaja — en Smule. — Jeg følger hjem med — Tellermann. Holder Automobilen for Døren? Kom — kom og konferer med mig Hermann — hvis De tør. Tal med Direktøren. Han har Meddelelser om Præmien. (Smiler sygt) Store Nyheder til Bladet imorgen, Hermann. Redaktør Willis lagt ind for den gule Død. Pas paa, at — „Solen“ ikke kommer os i Forkøbet. He.

HERMANN

Redaktøren skal se, det gaar nok. Gaden er sort af Mennesker, som vil se Professor Tellermann.

REDAKTØREN
(lyser op et Øjeblik)

Død og Plage, Tellermann. — Hvis du faar mig paa Benene. Sikken Reklame for dig — og Bladet. — — Tellermann Tak! — Tak skal du have. — Tak Hermann! — De er ogsaa et godt Menneske.

(De fører ham ud.)

Tæppet.

FEMTE AKT

Dagligstuen. HELENE staar bøjet over Bordet og læser i en Avis. Kaster den fra sig. Gaar op og ned ad Gulvet knyttende sine Hænder. Sætter sig, tager Avisen, lader den falde og skjuler Ansigtet i sine Hænder.

THERESE
(som har siddet ved et lille Bord og leget trækker i Moderens Kjole)

Mor fortæl en Historie!

HELENE
(ser uforstaaende paa hende)

THERESE

Mor du skal fortælle en Historie.

HELENE

Leg med dit Legetøj — Barn.

THERESE

Jeg er ked af at lege Mor. Du skal fortælle en Historie.

HELENE

Siden. Gaa nu ud til Mathilde og leg.

THERESE

Du skal fortælle mig Historien om Manden Mor.

HELENE

Hvilken Historie Barn?

THERESE

Om Manden som fik en Pose fuld af Guld Mor.

HELENE
(i Fortvivlelse)

Gaa! gaa! Du maa ikke tale til Mor. Mor er ikke rask.

THERESE
(ser betuttet paa hende)

Mathilde siger, at Far har faaet en Pose fuld af Guld, og det er saa morsomt, saa morsomt.

HELENE

Ja, ja, ja, vær sød lille Teddy. Gaa ud til Mathilde. Mor ber saa pent. (kalder ved Døren i Hjørnet) Mathilde.

MATHILDE
(en ældre Pige kommer)

Kaldte Fruen?

HELENE

Tag Teddy med Dem og se, om De kan faa hende til at sove. Hun er lidt klynkevorn. De kan gaa derind. (peger paa Døren i Baggrunden)

THERESE

Jamen du s k a l fortælle Historien om Manden og Posen Mor.

HELENE

Vær nu ikke uartig igen Teddy!

MATHILDE

Følg du nu med Mathilde, saa skal jeg nok fortælle dig om Manden og Posen. (gaar med THERESE, som græder)

HELENE

(frem og tilbage. Aabner Døren i Baggrunden)

Mathilde! Send Louise over til Professoren. Sig at jeg maa tale med ham. Han m a a komme. Det er absolut nødvendigt.

MATHILDE

(nølende)

Ja Louise — jeg maa vist hellere sende August — For Louise —

HELENE

Hun er da ikke syg?

MATHILDE

Nej hun er saamænd rask nok — men det var denne her Vogn.

HELENE

Hvad for en Vogn?

MATHILDE

Det var denne her Ligvogn, som kom kø-

rende nede i Gaden, saa sagde jeg, at den skulde til Hospitalet. Men Louise sagde, at den skulde her og saa skabte hun sig gal. Jeg ved ikke, hvad det er hun har faaet i Hovedet. Hun gaar og læser den skidt Avis, som de raaber med paa Gaden.

HELENE

Ja saa send August.

MATHILDE
(med et Blik til Avisen paa Bordet)

Fruen skulde selv ikke læse den skidt Avis. Saadan en stor Mand som Professoren ved bedst selv, hvad han gør. (hun lukker Døren efter sig)

HELENE
(frem og tilbage)

Aa hvad skal jeg dog gøre! (til Døren) Mathilde. (dæmpet) Det kan alligevel være det samme.

MATHILDE
(hviskende)

Ja han er allerede gaaet, men jeg skal prøve —

HELENE
(hviskende)

Nej — lad blot være — Sover Teddy?

MATHILDE

Ja hun faldt i Søvn lige med et. Hun sover dejligt.

HELENE
(lukker Døren. Gaar frem og tilbage)

TELLERMANN
(kommer fra forreste Dør. Bleg med uordentligt Haar og Skæg. Taler hæst)

Hvad er paa Færde?

HELENE
(skriger idet hun ser ham)

Henry!

TELLERMANN

Ja — hvad er det?

HELENE
(snapper efter Vejret)

Nej ingenting — jeg har blot saa ondt ved at faa Vejret.

TELLERMANN

Det har du saa tidt. Det er ingen Grund til at sende Bud efter mig under disse Omstændigheder.

HELENE

Jeg blev bange. Det gaar nok over.

TELLERMANN

Godt — ja saa kan jeg vel gaa.

HELENE
(søger hans Blik og stønner)

Henry.

TELLERMANN
(undviger hendes Blik. Hans Øjne flakker omkring i Stuen. Han faar Øje paa Avisen)

Er det — er det denne elendige Avis?

HELENE

Har du læst den?

TELLERMANN

Jeg ved, hvad der staar. Det er Scholl — at du gider.

HELENE

Jeg har faaet den sendende fra Redaktør Willis' Datter.

TELLERMANN

Brænd hvad man sender dig.

HELENE

Hun forlanger af mig, at jeg skal sige til dig, at hun vil og maa ind til sin Far.

TELLERMANN

Hun kan ikke komme ind. Jeg tror Djævlen plager Fruentimmeret.

HELENE

Hvordan har han det?

TELLERMANN

Har det? — Ja han har lige overstaaet en Krise. Det er ikke godt at vide. Jeg tænker — han kommer sig — —

men nu har Taaben forlangt Alterens Sakramente.

HELENE

Men du tror, der er Haab.

TELLERMANN

Ja der er! hvis Præsterne ikke slaar ham ihjel, saa kan han komme sig.

HELENE

Gud være lovet.

TELLERMANN

Han har faaet en — Indsprøjtning — som virkede godt.

HELENE

Af Serumet?

TELLERMANN

Ja — ogsaa af det. (nølende idet han ser ned for sig) Hvad skriver Scholl?

HELENE

Det er Sorel, som skriver og anbefaler Scholls Methode.

TELLERMANN

Scholl er en Slyngel, og Sorel er ikke bedre. Jeg takker dig, fordi du tager deres Parti.

HELENE

Jeg tager ikke deres Parti Henry. Tror du, der er nogen, der holder med dig — maa holde med dig, som jeg. Tror du ikke, jeg bliver syg, naar du er syg. Tror du ikke, jeg dør, naar du dør. — Jeg vilde jo ogsaa bare, at du skulde sige, at de tager Fejl.

TELLERMANN

Tager Fejl. Slyngler tager ikke Fejl. De ved bedre.

HELENE

Og saa skriver de om Redaktøren, som ingen faar Adgang til.

TELLERMANN

Det er den eneste Maade, han kan komme sig paa. Han skal ogsaa komme sig.

HELENE

Aa ja — Gid! Aa Gid!

TELLERMANN

Kan der forøvrig tænkes noget ligegyldigere, end om han lever eller dør.

HELENE

Jamen for din Skyld Henry!

TELLERMANN

Javel — for min Skyld. — Naa jeg maa gaa.

HELENE

Hvornaar tror du, du kan vide, om han kommer over det?

TELLERMANN

Det vil vise sig i Løbet af Dagen. — Jeg har nu prøvet med en lidt anden Methode — som jeg har god Tro til. — Naturligvis er der død

nogle — man kan ikke helbrede alle. Men der er andre, som klarer sig godt. De raaber Smædeord mod mig paa Gaden i dette Skurkeblad „Solen“, som om jeg var en Morder. Jeg maa jo prøve mig frem, som enhver anden. Men vent blot og se, hvad Scholl kan! Saa skal du faa se Dødsfald! Saa skal du faa se et Helvede! Jeg glæder mig til at høre nyt fra den Herre! Han skal faa en Dosis til Svar, som dræber, hvis nogen Dosis kan dræbe. **(drejer sig om paa Hælen)** Naa Farvel. **(gaar uden at hilse)**

HELENE

(staar og ser efter ham; saa synker hun ned i en Stol. Rejser sig atter, gaar raadvild omkring, aabner Døren i Baggrunden og hvisker)

Mathilde!

MATHILDE

(kommer)

Hvad vil Fruen?

HELENE

Gaa over — gaa over i Kliniken — spørg hvordan Redaktør Willis har det og kom — og sig mig det straks. — Teddy sover jo godt?

MATHILDE

Ja nu sover hun godt. Der var en lille Stund før, hvor hun ligesom havde lidt Feber i Kinderne, men det gik straks over.

HELENE
(angst)

Har hun klaget sig? (vil til Døren)

MATHILDE

Nej slet ikke. Hun var bare lidt rød i Kinderne. Nej hun er saamænd rask nok. Nu sover hun dejligt.

HELENE

Aa Gud ske Lov!

(Det ringer. MATHILDE gaar ud og lukker op, kommer straks efter tilbage fulgt af GREGOR og HERMANN.)

GREGOR

Er Professor Tellermann tilstede?

HELENE

Han var her netop.

HERMANN

Ja for Professoren var ikke paa Kliniken.

HELENE

Skal jeg sende Bud?

GREGOR

Hvis Fruen vil være saa venlig.

HELENE

Mathilde. Vil De sige det til Professoren. (MATHILDE gaar) Det er jo mulig, at de Herrer kommer til at vente. — Vær saa god at tage Plads.

GREGOR

Tak.

HERMANN

Ja — Tak —

(Tavshed.)

GREGOR

Hm.

HERMANN

(hoster. Derpaa Tavshed.)

HELENE

Undskylder De mig?

GREGOR

Bevares Frue.

HERMANN

Bevares —

HELENE

(gaar ud i Baggrunden.)

GREGOR

Hm.

HERMANN

(hoster. Tavshed.)

GREGOR

(ser paa sit Ur.)

HERMANN

Hun saa ikke glad ud.

GREGOR

Nej.

HERMANN

Nej desværre.

GREGOR

(løfter Hovedet — lytter.)

HERMANN

Det er vist Hestene for Ligvognen, som er bleven bange for Direktørens Automobil.

GREGOR

Hm ja

HERMANN

Det er maaske „Spionen“, som skal lægges i Jorden! Stakkels Menneske.

GREGOR

(trækker paa Skulderen og ser paa sit Ur.)

HERMANN

Det er jo et tungt Anliggende dette her. — Det er jo ogsaa kedeligt nok for Bladets Skyld. (hoster)

TELLERMANN

(kommer)

De ønsker?

(De to Herrer rejser sig og bukker.)

GREGOR

Ja hm.

TELLERMANN

Jeg har liden Tid.

HERMANN

Ja — vi kommer altsaa paa Bladets Vegne.

Eller rettere — Direktør Gregor var saa venlig at bede mig —

TELLERMANN

Nuvel — Nuvel.

HERMANN

Ja hm. Det blev sagt, at ingen uden Professoren maatte tale med Redaktøren.

TELLERMANN

Det forholder sig rigtigt. — Ja jeg har liden Tid.

HERMANN

Ja Direktøren var altsaa saa venlig at bede mig om at forlange en Samtale med Redaktøren.

TELLERMANN

Det kan der ikke være Tale om.

HERMANN

Naa nej — hm men.

GREGOR

Det er nødvendigt Professor Tellermann.

TELLERMANN

Jeg har sagt Dem, der kan ikke være Tale om det.

GREGOR

Det er imidlertid nødvendigt Professor Tellermann.

TELLERMANN

Hvad vil de Herrer Redaktør Willis?

GREGOR

Herr Hermann skal forelægge Redaktøren en Sag, tillader De det ikke, vil vi prøve paa at tvinge det igennem.

TELLERMANN

Saa det vil De. Hvilken Sag?

HERMANN

Ja Direktør Gregor vilde, at jeg skulde forelægge Redaktøren, om han vilde forsøge — om han heller ogsaa vilde forsøge denne — denne anden Kur.

TELLERMANN

Hvilken Kur?

GREGOR

Doktor Scholls Kur.

TELLERMANN

Kender den ikke.

HERMANN

Ja det staar i „Solen". Ja det er jo kedeligt nok for Bladets Skyld.

GREGOR

Det er en forbandet skidt Historie Professor Tellermann.

HERMANN

Ja for Bladets Skyld er det jo — kedeligt

nok — men Redaktørens Datter — har jo været hos Direktør Gregor —

GREGOR

En ung, køn Pige. Spørgsmaalet maa forelægges Redaktøren. Hun kan lave Skandale, hvis hendes Fader dør. Hun græd.

HERMANN

Vi vilde jo helst sige nej — for Bladets Skyld.

TELLERMANN

Der er ikke Tale om, at noget saadant maa forelægges Redaktøren. Ja — hvis de Herrer vil slaa ham ihjel! Han har i dette Øjeblik overstaaet en Krise.

HERMANN

Saa ja — jeg ved ikke. For Bladets Skyld vil vi jo nødig. Doktor Price har jo rakket Doktor Scholl ned hos os. Men Bladet kan jo ogsaa daarlig undvære Redaktøren. Redaktør Willis er en stor Mand for Bladet Herr Professor. — Ja jeg ved ikke — hvad der er at gøre.

GREGOR

(ser TELLERMANN lige i Ansigtet)

Kaldte man ikke denne Sygdom „Morbus Mac Neil“, fordi Hr. Mac Neil døde af den?

TELLERMANN

Joh —?

GREGOR

Ved De hvad man kalder den nu?

TELLERMANN

Jeg forstaar ikke —

GREGOR

Man kalder den: Morbus Tellermann.

TELLERMANN
(ser paa ham med aaben Mund.)

HERMANN

Ja det er jo kedeligt nok. — Det er jo en ondsindet Vittighed — for Bladets Skyld — Det er jo ikke morsomt for Professor Tellermann heller — nej. — Men Hospitalet er jo lige om Hjørnet — man maatte kunne føre Redaktøren derhen — Ja det er jo sørgeligt nok.

MATHILDE
(kommer hastigt)

Professoren maa komme!

TELLERMANN

Jeg kommer.

HERMANN

Hvad er det?

EN SYGEPLEJERSKE
(kommer og løber lige paa TELLERMANN)

TELLERMANN

Hvad er det Menneske?

SYGEPLEJERSKEN

Han er død.

GREGOR

Naa — ja.

HERMANN

Er han død? — Aa Herregud — død — Herregud?

TELLERMANN

Er De vis i Deres Sag?

DR. BERR
(kommer)

Redaktøren er død.

SYGEPLEJERSKEN

Han døde — der var en Avisraaber — som raabte. (hun brister i en vanvittig Latter)

TELLERMANN
(som var ved at gaa)

Hvad ler De af for Djævelen!

SYGEPLEJERSKEN

Aa jeg kan ikke — jeg kan ikke gøre for det.

DR. BERR
(med et svagt Smil)

Ja der var altsaa en af „Solen"s Raabere, som raabte nede paa Gaden: Redaktør Willis er død.

SYGEPLEJERSKEN.

„Redaktør Willis er død". Hahahaha.

HERMANN

Aa Herregud — det skammelige Blad.

DR. BERR
(med et stort Smil)

Saa sagde Redaktøren: „Det er sgu Løgn Sol".

SYGEPLEJERSKEN

Og saa døde han. „Det er sgu Løgn Sol". Hahaha. Jeg kan ikke gøre ved det. (hun løber fortvivlet)

DR. BERR

Han havde lige faaet Alterens Sakramente og havde ligget stille hen. — Det lød jo lidt løjerligt. Det var vanskelig nok ikke at smile. Skønt det var Døden.

GREGOR

Redaktør Willis død af Morbus Tellermann. (han gaar)

HERMANN

Ja jeg maa jo op paa Bladet og melde det. Herregud, at han ogsaa er død. (han gaar)

DR. BERR
(staar og trækker paa det)

Ja jeg er bange for, at det ikke hjælper.

TELLERMANN

Hvad?

DR. BERR

Jeg tror ikke rigtig, at det hjælper.

TELLERMANN

Naa ikke. Jeg har ikke spurgt Dem om Deres Mening.

DR. BERR

Ja saa tror jeg hellere, jeg vil gaa.

TELLERMANN

Et Øjeblik! — Der er jo dog Patienter, som klarer sig godt.

DR. BERR

Ja — jo — men — hvis det nu ogsaa er det, de fejler. Der er jo milde Tilfælde ogsaa.

TELLERMANN

Jeg beder Dem om at blive Doktor Berr.

DR. BERR

Jeg kan ikke Professor Tellermann.

(Han gaar).

HELENE
(aabner i det samme Døren)

Er han død?

TELLERMANN

Ja han er død. Men hvis du nu ikke lader mig i Fred, saa dræber jeg mig. (Han kaster sig i en Stol med Haand under Kind)

HELENE
(hos ham)

Saa skal du ogsaa dræbe mig Henry. Du maa ikke miste Modet. — Jeg tror saa fuldt og fast paa dig Henry. — Jeg har tænkt over det. Naar jeg tænker tilbage paa, hvordan du er. Aa Henry. — Jeg kunde ikke elske dig saa højt. Jeg siger dig Henry, hvis jeg selv var syg — saa lagde jeg mig ind ovre hos dig og skulde være saa tryg og glad. Og de skulde

allesammen faa se! Min egen Ven. (Stryger hans Haar) Min egen store. gode Ven! Det er jo saa rimeligt. De kan ikke leve allesammen. Det var saa taabeligt af mig at tale om den dumme Avis. Jeg beder dig om Tilgivelse Henry (paa Knæ foran ham) Ikke Henry? Aa jeg kan saa godt forstaa, at du er vred paa mig. Min elskede. Min elskede. Jeg skal aldrig være saadan mere. Aa Henry, jeg vilde ønske, at jeg blev syg, for at du kunde se, hvor fuldt og fast, jeg tror paa dig. Er du vred paa mig endnu. Aa Henry, jeg er ved saa godt Mod.

TELLERMANN

(Rejser sig og gaar frem og tilbage)

Ja jeg var ved at tabe Modet. Men du skal se, du skal se. Gud være lovet, at jeg har dig! — Jeg har maaske gjort en og anden Fejl, men nu skal det gaa. Serumet har været svagt, maaske har noget været fordærvet, men nu skal det gaa. De skal faa se! — Det er jo ikke noget Under, at han døde. De kommer her og raaber under Vinduerne, at han er død. De Skurke! For at dræbe ham. De Hunde — de Uslinger! Det var jo et Under, om han ikke var død. Der er ikke den Slyngelstreg, de ikke gør for at skade mig. Men de skal faa at se! — Nu vil Folk faa Øjnene op, at der er et Skurke-Komplot imod mig.

MATHILDE
(kommer hastig)

Frue.

HELENE
(angst)

Hvad er det?

MATHILDE

Vil Fruen ikke komme et Øjeblik.

HELENE

Teddy?

MATHILDE

Ja.

HELENE
(løber)

Henry — kom!

TELLERMANN
(staar raadvild)

Se du hvad det er. (Han sætter sig og lægger Hovedet paa sine Arme paa Bordet)

HELENE
(med et Skrig i Døren)

Henry!

TELLERMANN
(ser op forvirret)

Hvorfor forstyrrer du mig — jeg vilde sove.

HELENE

Teddy Henry! Teddy!

TELLERMANN

Hvad — er der med hende?

HELENE

Hun er syg!

TELLERMANN
(rejser sig træt)

Jeg var saa dejlig langt borte.

HELENE

Skynd dig dog. Skynd dig!

TELLERMANN

Skal du straks tro, det er det. (Han følger langsomt efter hende. Døren staar aaben, man ser TELLERMANN fra Ryggen. Han knæler ned over THERESE, som ligger paa en Sofa).

HELENE

Er det det?

TELLERMANN

Vent!

HELENE

Svar mig! Svar mig!

TELLERMANN
(rejser sig)

Væk hende ikke! (Han kommer ind. Gaar op og ned).

HELENE
(i Døren)

Hvad skal vi gøre?

TELLERMANN

Foreløbig — lad hende sove.

HELENE

Men det er?

TELLERMANN
(stanser pludselig i sin Gang og ser paa hende)

Det er det. (gaar atter)

HELENE
(bævende)

Er det stærkt Henry?

TELLERMANN

Kan jeg ikke vide. (Han gaar stadig op og ned) — Naturligvis er det det. — Det maa jo være det.

HELENE
(støttet til Døren)

Henry! — Maa jeg?

TELLERMANN

Hvad?

HELENE

Hvis du er bange for Ansvaret. Det er jo rimelig — du er træt Henry. — Kunde I ikke konferere? Det er jo Therese. — Det er jo ikke mig. (Hun brister i Graad)

TELLERMANN
(gaar stadig)

HELENE

Hvis man sendte Bud? Ikke? — Bare conferere ikke andet. Slet ikke andet end — conferere.

TELLERMANN
(med et Øjekast)

Scholl?

HELENE

Bare conferere. Det er jo Teddy. For at faa at vide sikkert, hvad det er.

TELLERMANN

Her gaar en død Mand.

HELENE
(skriger)

Henry!

TELLERMANN
(stanser. Stryger hende mildt over Haaret)

Vær blot rolig Helene! Det gaar nok — godt.

HELENE
(kysser hulkende hans Hænder).

TELLERMANN
(gaar til Telefonen, man hører ham ringe og dæmpet nævne et Nummer, derpaa)

Hospitalet. — Er det Doktor Scholl? — Det er Professor Tellermann — min lille Pige er angreben. — Jeg frygter — Morbus Mac Neil. — Har De en Plads? — vil De da gøre os den store Tjeneste at komme? — Tak. (Han ringer af) Han er her straks Helene.

HELENE
(falder paa Knæ foran ham)

Aa Henry! Tak!

TELLERMANN
(rejser hende op)

Ikke falde paa Knæ for mig. Nej, nej, nej. Jeg knæler — husk det Helene. Jeg knæler.

HELENE
(med Armene om hans Hals)

Nej jeg! Henry! Tak! Tak!

TELLERMANN
(gør sig lempelig fri)

Der er blot en Ting, du maa forstaa. Du maa forstaa, at det var sandt, hvad jeg sagde før.

HELENE
(skriger)

Nej! nej! nej!

TELLERMANN

Lad mig hvile. (De staar et Øjeblik og ser hinanden ind i Øjnene) Jeg har været — syg — jeg er — jeg kan ikke. — Lad mig hvile. —

HELENE
(skriger)

Jeg vil med dig!

TELLERMANN

Men Therese!

HELENE

Bliv hos os Henry!

TELLERMANN

Jeg kan ikke.

HELENE
(vildt)

Therese er syg. Lad os dø alle tre!

TELLERMANN

Hun kommer sig. — Hun skal — leve. — Det er det eneste jeg kan gøre.

HELENE

Bliv hos os Henry! — Vent!

TELLERMANN
(tager sig til Hovedet)

Aaja jeg skal vente — (Det ringer) Hørte du?

HELENE
(aandeløs)

Det ringede.

TELLERMANN

Helene. Ikke herind!

HELENE
(hurtig til Døren. Hviskende)

Mathilde. Vis Doktoren ind til Therese. Ikke her. (Hen til TELLERMANN, klamrer sig til ham) Henry. Henry.

TELLERMANN
(med kvalt Stemme)

Jeg kan ikke — Dømt — knust. Jeg er faret vild. Nu rejser Guderne selv sig imod mig. (Synker om i en Stol) Det stormer og flammer omkring mig. Aah — aah. (Skjuler Ansigtet i sine Hænder)

HELENE
(griber om hans Hænder)

Henry — Elskede — Elskede — Elskede.

TELLERMANN
(ser paa hende. Fastere, klarere)

Skønne Liv! — Sorg! Sorg! — Men jeg ser jo det Store og jeg knæler for dig. — Glem det aldrig!

HELENE
(bryder ud i Graad)

Aldrig — Henry — Henry.

(Det banker paa Døren og den aabnes.)

HELENE
(farer op, vender sig hulkende)

Doktor Scholl — nej — min — nej nej! Min — min — min lille Pige!

(Staar foran TELLERMANN og peger ind i den anden Stue.)

DR. SCHOLL
(i Døren)

Deres lille Pige fejler intet alvorligt, saa vidt jeg kan se. — Hun skal ialtfald snart være paa Benene.

HELENE
(ind i den anden Stue)

Aa Tak! Tak!

TELLERMANN
(rejser sig hurtig, gaar til Medicinskabet, tager en lille Flaske frem og tømmer den. Sætter sig i en Lænestol og lukker Øjnene).

HELENE
(ind igen)

Henry. Henry. Hun smiler!

TELLERMANN
(aabner Øjnene halvt og siger med brudt Stemme)
Hold mig — i Haanden —

(HELENE kaster sig over ham.)

Tæppet.

HELGE RODE

STYRKE

En Fortælling. 1 Kr. 75 Øre.

KONGESØNNER

Skuespil i fire Akter. 2 Kr.

SOMMERÆVENTYR

Skuespil i tre Akter. 2 Kr.

DANSEN GAAR

Drama i fem Akter. 3 Kr. 25 Ø.

DEN REJSENDE

Skitser. 2 Kr. 75 Øre.

KAMPENE I STEFAN BORGS HJEM

Drama i fire Akter. 2 Kr. 75 Øre.

LAMIA

Et dramatisk Digt. 75 Øre.

SOLSAGN

Drama i tre Akter. 2 Kr.

KOMEDIER

I—II à 3 Kr.

FR. BAGGES KGL. HOF-BOGTRYKKERI. KØBENHAVN

